

ZDENA
SALIVAROVÁ
a JOSEF
ŠKVORECKÝ

SPISY JOSEFA ŠKVORECKÉHO

Setkání
na konci éry,
s vraždou

IVO ŽELEZNÝ

SPISY JOSEFA ŠKVORECKÉHO

**ZDENA SALIVAROVÁ
a JOSEF ŠKVORECKÝ**

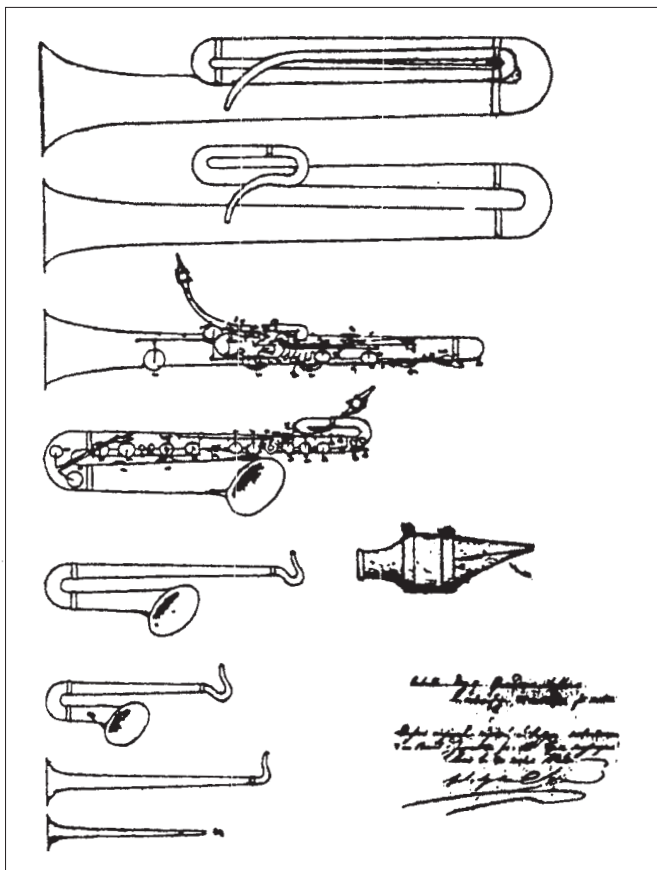
**SETKÁNÍ NA KONCI ÉRY,
S VRAŽDOU**
Závěr trilogie

**ZDENA SALIVAROVÁ
a JOSEF ŠKVORECKÝ**

**SETKÁNÍ NA KONCI ÉRY,
S VRAŽDOU**
Závěr trilogie

ZHOTOVÍ SE PODLE OBÁLKY!!!

**IVO ŽELEZNÝ
PRAHA**

Původní náčrt Adolpha Saxe na řadu osmi saxofonů, od sopranina po subkontrabas

Copyright © Zdena Salivarová a Josef Škvorecký, 2001

ISBN 80-237-3669-8

KAPITOLA PRVNÍ

v níž se teta Huberta zamiluje

Slova mi schází, abych náležitě vyjádřila milé překvapení, jaké se mne zmocnilo, když se u nás ohlásil mladý Wolfram von Bock und zu Baeder, můj vzdálený synovec z rodu mé pratety Evelyny, hraběnky von Weinfeld, jejíž rodina šťastně přežila válku v bezpečí výletního městečka Boca Grande ve státě Florida v USA. V Rakousku, kde po generace žili, museli zanechat všechn majetek a s holýma rukama začít nový život na druhé straně světa. Syn mé pratety Evelyny, princ Friedrich von Bock und zu Baeder, byl ovšem člověk vzdělaný, obchodně neobyčejně talentovaný, a tak se poměrně rychle dopracoval na úroveň, již musel opustit před Hitlerovým vpádem do země svých předků. Miloval moře a přímořské krajiny, nebylo léta, aby je rodina netrávila na francouzské nebo též italské riviéře, a jednou dokonce na Floridě, což před válkou bylo pro Evropany velmi neobvyklé. Jak se později ukázalo, byl to letní pobyt nadmíru užitečný, neboť když na Floridu přijeli podruhé, tentokrát nikoli za osvěžením, necítili se již tak zcela jako v cizí zemi, a mimoto v Boca Grande navázal princ užitečné známosti.

Třebaže Friedrich pocházel ze země, která moře ztratila v předešlé válce, lodě a stavba lodí ho vždycky zajímaly. Věnoval se proto kromě stavebního inženýrství i studiu inženýrství lodního, a to se mu bohatě vyplatilo. Když Amerika vstoupila do války, měl již vybudovánu slušnou továrnu na výrobu lodních součástí a bez váhání nabídl své služby americké ar-

mádě. Jeho syn, princ Ludwig von Bock und zu Baeder, pokračuje v šlépějích zesnulého otce, ale pokud jde o mladého Wolframa, syna prince Ludwiga a mého vzdáleného synovce, nejsem si bohužel jista, zda naváže na tuto novou rodinnou tradici v nové zemi teď, když rodinné statky v Tyrolích a v Solnohradsku nynější rakouská vláda vrátila. Princ Ludwig svěřil továrnu na lodní součástky spolehlivému řediteli a celá rodina se vrátila na rodinný zámek v Tyrolích.

Když se Wolfram neočekávaně ohlásil u nás v Torontě, nedokázala jsem zakrýt úžas nad tím, jaký je to fyzicky vyspělý a neobyčejně pohledný mladý muž – ne že by to v našem rodu bylo výjimkou: nehezkých lidí vyskytlo se v něm pouze několik. Rovněž mě velmi potěšilo, že je na první pohled velmi dobře vychovaný, přestože se narodil a vyrůstal ve Spojených státech amerických, a člověk by se proto obával, zda tradice a mravy evropské aristokracie neupadnou u mladé generace v zapomenutí.

Wolfram byl však skutečně krásný a milý jinoch a já se okamžitě rozhodla působit na něho, aby se zdržel co nejdéle, a měl tak dost času sblížit se s komtesou Lucií, neboť ta mi po této stránce začíná dělat starosti. Je to již vyspělá dívka, a je třeba začít se poohlížet po vhodném snoubenci.

Na uvítanou jsem v našem rozlehlém domě uspořádala slavnost za účasti nejmilejších přátel z našich kruhů. Abych slavnosti dodala většího lesku a umožnila Wolframovi poznat komtesu Lucii z její nejlepší stránky, požádala jsem ji – je totiž studentkou klavírního oddělení Královské konzervatoře – aby se ujala hudebního programu večera. Nebyla jsem zklamaná. Komtesa zahrála, pokud mohu soudit, bravurně, několik klavírních skladeb Mozarta, Chopina a Čajkovského a k vyvrcholení tohoto malého rodinného koncertu přizvala svou přítelkyni, koncertní cellistku paní Jiřinu Kašparovou, a na klavíru značky Steinway doprovodila její skvělý přednes první věty cellového koncertu Mistra Antonína Dvořáka. Hosté byli navýsost spokojeni, a tak se hostina těla i ducha vydařila přesně podle mých představ.

Jediný stín na jinak velmi úspěšné *soiré* položila malá, přesto však nezanedbatelná příhoda u slavnostní tabule. Kromě

předkrmu z obložených artyčoků, lososa v koprové marinádě a moučniku z ovoce a šlehané smetany *à la Parisienne*, zařadila jsem do menu jako hlavní chod telecí žebírko nadívané mandlovou nádivkou s opékanými brambůrky, oblíbené jídlo mého drahého manžela Joshuy. Ten, na rozdíl ode mne a patrně v tradici svých afrických předků, miluje maso od kosti, zejména chrupavčité části, které dovede obratně rozžvýkat. Touto volbou jsem se však dopustila nemilé chyby.

Brian Volkoff, jinak prý z výborné rodiny velkoknížat Volkoffových, již zhoubná revoluce rozprášila po celém světě, avšak narozený už v Kanadě a obávám se nepříznivě ovlivněný prostředím veřejné státní školy, kam jej rodiče – ostatně stejně jako hrabě Lomnický komtesu Lucii – neprozřetelně posílají, tento jinak sympatický mladík, s nímž naše komteska má od školních let přátelský, dnes, obávám se, už snad i více než přátelský vztah, se nedočkavě pustil do hlavního chodu. Nenapomenula jsem ho, neboť u tabule se to nehodilo, avšak vložil si do úst příliš velký kus masa, zakousl a vmžiku mu z úst vylétla kluzká chrupavka a jako náboj z nějaké střelné zbraně letěla přes celou tabuli, až narazila na brýle paní Hitchcockové, předsedkyně dámského klubu Torontské univerzity a manželky vedoucího katedry stomatologie. Od nich se odrazila a spadla přímo do mého talíře. Paní Hitchcocková se pochopitelně ulekla, vstala tak prudce, že naklonila tabuli, sklenice naplněné vzácným Château Montagne Blanche se převrhly a talíře s nedojedeným hlavním chodem s třeskotem sjely k zemi.

Po vteřině mrtvého ticha se Brian Volkoff počal nejapně smát a ostatní, aby zastřeli trapnost chvíle, se k němu postupně přidávali. A to je, jak aspoň tvrdí komtesa Lucie, pan Volkoff z rodiny staré ruské šlechty! Zřejmě vliv veřejných státních škol.

Situaci zachránili číšníci, najatí z hotelu Windsor Arms, kteří s nehybnými tvářemi napravili tu spoušť. Mně však po celý zbytek večera a ještě další dva dny bylo nevýslovně trapně.

A mladý pan Volkoff ani neuznal za vhodné se mi omluvit.

KAPITOLA DRUHÁ

v níž se k Lomnickým dostaví neohlášení hosté

Ačkoliv je sobota a většina lidí odpočívá, měla jsem dnes velmi rušný den. Jako kdyby se v podniku roztrhl pytel s neobjednanými zákaznicemi. Odmítnout jsem je dobře nemohla, paní Hartfordová se ke mně chodí česat týden co týden už pět let, paní McLeodová ruku v ruce s ní. Rekord ovšem má paní Kosová, která do salonu Countess chodí už *patnáct* let! Je to jedna z mých prvních zákaznic a prožila jsem s ní všechny její radosti (těch bylo málo) i smutky a trable s povedenými synáčky, z nichž ten mladší a nadanější propadl drogám a skončil, jak takoví nešťastníci končívají. Zavraždil ho překupník.

Včera se nečekaně spustil liják a mým dámám zpustošil víkendové frizúry. Nemohla jsem je odmítnout, a tak jsem se kolem nich točila do pozdního odpoledne sama. Moje zaměstnankyně měly padla už v poledne a žádat na nich v sobotu přesčas jsem nechtěla. Beztak jsem tento víkend sama doma, Tony odjel na kongres stomatologů do Švédska a má se vrátit až za tři neděle a Lucka se spolužačkami z konzervatoře vyrábí už od včerejška od večera saxofonový rámus v klubu zálesáků na Blue Mountain.

Její posedlost saxofony mi dělá starost. Ne že by se mi ta muzika nelíbila, i Tony ji má rád, patří k našemu mládí a Lucčin Saxband staví svůj repertoár povětšinou na klasických jazzových skladbách. Když se sejdou ke zkoušce u nás doma, žasnou, co rámusu těch pět holek dokáže nadělat. To by mi nevadilo, je to hezká posedlost, ale mám obavy, aby Lucka nezačala za-

nedbávat svůj hlavní předmět, klavír. Bylo by škoda těch let nadějného učení.

Dnes nemusím vařit, můžu si čist, jak dlouho budu chtít.

Namíchala jsem si jednu slabší Bloody Mary, uvelebila se v ušáku, natáhla unavené nohy, postavila si k ruce misku s buráky a s gustem rozevřela posledního McBaina – a ozvalo se zaklepání na dveře. Chvilí jsem uvažovala, že snad ani nepůjdu otevřít. Beztak to bude zas nějaká žebravá akce, v sobotu k večeru se s nimi netrhnu dveře, přispějte na baseballový klub, na bezdomovce, kupte si čokoládu ve prospěch miniolympiády naší školy, vstupenky na baletní vystoupení Dětské akademie, předplaťte si Toronto Star, přijměte víru Svědků Jehovových, volte liberály...

Klepání se opakovalo o něco energičtěji. Nerada jsem se zvedla a šla jsem otevřít.

„Ahoj, Anko,“ zazubila se na mě Nikolka. „Nezlob se, že jdeme bez ohlášení, je Lucka doma?“ Za ní se křenil Johnny.

„Promiň, že rušíme,“ řekl. „Byli jsme se tu podívat na jeden byt k pronajmutí tady v okolí, tak Nicole napadlo, že se vám zaskočí ukázat.“

Měla co ukazovat. Bříško doslova jako velký buben. Ještě ho vyšpulila a pohladila.

„To koukáš, vid’?“

Koukala jsem. Neviděla jsem je od loňských Vánoc, kdy slavili velkolepou svatbu v Armstrongovic hotelu v Silver Creeku.

Marta i její Armstrong se tenkrát dali vidět. Pozvali snad sto lidí. Prvotřídní hostina, prvotřídní číšnická obsluha, prvotřídní dekorace a uprostřed toho přepychu seděla Marta, trochu víc při těle, ale elegantní, sebevědomá, jako by říkala: „To čumíte, co jsem z toho zanedbanýho pajzlu udělala! Dřív se tu zaměstnanci flákali a kradli. Nebýt mě, Armstrong je dávno bankrot.“

A od té doby dokázala ještě víc. Měla talent, jeden z těch, které se v Československu nedaly uplatnit, leda na černém trhu: nos na byznys, na podnikání. Kromě hotelu a restaurace v Silver Creeku přivedla k rozkvětu lidovou jídelnu U piráta, těsně na hranici mezi USA a Kanadou, kde se to hemží turisty a byznysmeny, kteří si sem většinou zajedou po úředních hodinách

přes Most míru z Buffala na šťastnou hodinku, kdy v putyce dostanou dva drinky za cenu jednoho a platí v lacinějších kanadských dolarech.

„Vy jste si pospíšili,“ usmála jsem se významně na jejich bubínek společné výroby. „Snad aby ses už moc daleko od domova nepouštěla, Nikol. Vypadá to, že se rozsypeš každou chvíli.“

„Podle doktorů mám ještě čtrnáct dní. Večer jedem na Blue Mountain. Naši tam koupili hotel, tak máma má zase co dělat. Ta furt podniká. Chce tam udělat sjezdovku, vono je to na kopci. A lyžařskej vejtah.“

Z ohledu na Johnnyho jsme přešly do angličtiny.

„Co tomu máma říká, že bude babičkou? Tak brzy?“

„Říkat moc nemůže, když mě sama měla v sedmnácti.“

Usadili jsme se v kuchyni, Nikolka na stejnou židli, kde sedávala, když byla malá. Bože můj! Jako by to bylo včera. Kam se podělo to zlobivé stvoření s vlasy věčně splenými žvýkačkou, věčně pohlavkované a seřvávané nemožnou matkou. Jak se všecko změnilo. Z Marty je skoro dáma s vytříbeným chováním i slovníkem, pokud ovšem nemluví česky. A z Nikolky bude už za čtrnáct dní maminka. Sluší jí to. Ale Johnny nějak zvážněl. Asi už se dozvěděl něco o zodpovědnosti.

Uvařila jsem kafe a nakrájela koláč od firmy Prague Deli.

„Když už budete v Blue Mountain, můžete se jet podívat na Lucku. V neděli tam holky někde koncertují.“

„No právě v tom hotelu, co koupili Armstrongovi!“ přerušila mě Nikol. „Teda hrát budou v mušli na louce před hotelem.“

„Tak je uvidíte, nebo spíš uslyšíte,“ řekla jsem. „Je jich sice jenom pět, ale nadělají rámusu za stočlenný orchestr. Střídají sedm různých saxofonů a to je jim ještě málo. Shánějí se ještě po nějakém C-Melody a hlavně touží po subkontrabassaxofonu, který prý měří víc než kanadský policajt. Proto jezdí o víkendech hrát do všemožných klubů, aby si na něj vydělaly,“ vzdychla jsem. „Já jenom doufám, že je to přestane bavit a budou pořádně studovat, co mají.“

„Nechceš taky přijet, Anko?“ zeptala se Nikol.

„Ne!“ pravila jsem rezolutně. „Saxofony už nemůžu ani vidět!“

O naději, že toho Lucka nechá, mě ovšem už dávno připravila cellistka Jiřinka Fodorová. Moje stará zákaznice z doby, kdy přijížděla z Čech koncertovat v Kanadě s Českou filharmonií a neměla dost valut na kadeřnici. Jednou jsem ji před koncertem učesala zadarmo, ale pak se objevil kavalír, kdo jiný než zase Čech a náš dobrý známý, pan profesor Kašpar, Lucinčin učitel klavíru odmala a Jiřinčina stará láska ještě z domova. Bez svolení českých autorit se Jiřinka za něj provdala, dostala místo asistentky na konzervatoři a valutová tíseň a potíže spojené s dozorem nad českými muzikanty, kteří jezdili do západní ciziny, byly ty tam.

Na rozdíl ode mne, Jiřinka Lucčinu Saxbandu fandí. (To je taky jméno! Teta Huberta se při jeho vyslovení mračí.) A ještě jim radí, jak sehnat ty dva vzácné nástroje. A za málo peněz.

„Nejlacinějc to pořídíte za železnou oponou,“ pravila jednou. „Já si koupila cello made in Czechoslovakia a v dolarech to vyšlo na polovinu zdejší ceny. A je to báječný nástroj. Firma Amati v Kraslicích.“

„Přece nepošlu Lucku do Československa, aby ji tam zavřeli i se saxofonem! Stejně se mi to nelíbí. Fouká na saxofony a zanedbává piano.“

„Ale Anko, jen ji nech, vždyť je to ušlechtilá zábava a holám to zní pěkně.“

Lucka se ohradila:

„Náhodou já piano nezanedbávám. Zeptej se, mami, pana profesora. Cvičím dost.“

„Cvičení není nikdy dost, Lucko, to je přece známá skutečnost. Sedm osm hodin denně, jestli tvé piano má k něčemu být. Takhle tratíš čas troubením. Kdybys ho věnovala pianu... No řekni, Jiřinko, kolik hodin denně cvičíš ty a kolik jsi cvičila, než ses dostala tam, kde jsi?“

Zlobilo mě to. Lucka je nadaná a pilná, to vím. Ale ty saxofony už mi lezou na nervy. A to si ještě Lucka vybrala ty dva největší a ten kontrabas je vyšší než ona a možná i víc váží. A přitom na ty nejmenší, co ani nevypadají jako fajfka, fouká

v tom jejich bandu taková pěkně nadělaná černá holka, Pemeela. A Luce je pomalu dvacet, brzy bude absolvovat, a pořád ještě neví, co chce dělat potom. Která matka by si nepřála vidět své dítě na koncertním pódiu. Ale ne s takovým bombardónem!

„Do Československa jet nemusí,“ pravila Jiřina. „Amati posílají na Západ obchodního zástupce a mají pochopitelně velký zájem vyvážet nástroje za tvrdou valutu.“ Zaváhala, ale pak řekla: „Navíc, já toho jejich agenta znám. Kdysi, ještě na konzervatoři, jsem s ním – jenom chvilku – chodila, ale nechala jsem ho. Jednak se mi vůbec, ale vůbec nelíbilo jeho jméno –“

„Jak se jmenoval?“ zeptala se zvědavě Lucinka.

Vtom nás vyrušil Tony, který se sháněl po magazínu Time. Než ho pod hromadou čísel Amerického žurnálu pro zubní lékařství našel, uplynulo dost času, a když se uchýlil k sobě do pokoje, navázala jsem, kde jsme přestaly:

„Pročs ho pustila k vodě, Jiřino?“

Jiřina pravila rezolutně:

„Představ si! On najednou, snad přes noc, *úplně vyplešatěl!* V dvaadvaceti! Mrňous – a ještě s bleskovkou –“

Usmála jsem se. Znáám tolik lidí, kteří jako pár jsou všelijak asymetričtí, na první pohled se k sobě nehodí, a já žasnu, jak veliká to asi musí být láska. Nahlas jsem nic neřekla, jenže Lucka, jako by mi četla myšlenky. Prohlásila:

„Já, kdybych ho milovala, tak by mi nic nevadilo, že je malej s pleší.“

„Jenže já ho zas tak moc nemilovala!“

„Tak proč jsi s ním chodila?“ zeptala se moje naivní ratolest.

Jiřina pokrčila rameny.

„Byla s ním legrace. A doved leccos opatřit. Třeba když nebyly k dostání lodičky nebo mikiny nebo –“

„Co jsou to mikiny?“ otázala se moje dcera, která pražské nedostatky nezažila.

Jiřinka se zarazila.

„No mikiny. Takový jako trička, ale z kvalitního materiálu.“ Podívala se nejistě na Lucku. „No, jak povídám: byla s ním legrace, všechno sehnal, od cella až po dámský vložky, a dokud

nevyplešatěl – „odkašlala si. „On studoval hoboj, pak toho nechal a dal se na kšeftování s hudebními nástroji. Takže mi obstaral to cello.“

„To už měl pleš?“ zeptala se s podezřením moje komteska.

„To bylo přeci až tady, to cello!“ ohradila se Jiřinka, jako by to všechno vysvětlovalo. Lucinka se však mračila, jí to podstatu téhle milostné aféry zřejmě dostatečně neosvětlilo. Aby se stoprocentně ospravedlnila, Jiřina dodala:

„Přišlo mě na polovinu zdejší ceny! On je jinak docela slušný člověk. Od něj vím, jak to v exportním byznysu chodí. Ať jde, oč chceš. Auta, nábytek, stroje, potraviny, všude se dá podvádět stát. On sám to prý nedělá – aspoň se mi dušoval že ne!“

„Třeba se s tím nechťel chlubit. Ani svý bejvalý,“ řekla jsem. Jiřinka po mně loupla očima a vysvětlovala:

„Zákazníkovi se prostě nabídne nízká oficiální cena, řekněme tři tisíce dolarů, k tomu ale další tisíc na dlaň, neoficiálně. Zákazník rád zaplatí, protože i za čtyři tisíce dostane zboží, které by ho tady stálo tisíců šest.“

„Na kolik by přišel subkontrabassaxofon, kdybysme ho koupili z Kraslic?“ zeptala se Lucka.

„To bych se musela zeptat. A taky jestli vůbec něco tak obskurního v Kraslicích vyrábějí.“

„Třeba by nám ho udělali na objednávku.“

„S tím se rozluč, Lucko,“ řekla jsem. „Hádám, že by to bylo o hodně víc než to cello. Kolik ti účtoval, Jiřinko?“

„Tři a půl tisíce.“

„No vidíš,“ řekla jsem. „Stál by nejmíň dvakrát tolik. Nejmní! Na to si po těch klubech nevyfoukáte.“

Lucka neřekla nic. Namotávala si kadeř kolem ukazováčku a tvářila se smutně. To známe. Tohle dělá od malička, když jí vrtá hlavou něco, co nechce říct nahlas. Určitě už počítá, kolik vystoupení by musel její Saxband odehrát, aby vydělal sedm tisíc.

„Apropó,“ pravila Jiřinka. „Mýmu muži o tamtom plešatým říkat nemusíte.“

Když se Nikolka a Johnny odporoučeli, osvěžila jsem svou Bloody Mary a vrátila se do lenošky. Zapadající slunce prosvěcovalo okno za ušákem a ještě trochu hrálo. Otevřela jsem McBaina, četla jsem, a najednou jsem si uvědomila, že nevím, co čtu. Myšlenky mi utíkaly za Luckou. Co se tady před týdnem objevil Wolfram von Bock und zu Baeder, smutně posedává, nemluví, chvílemi zabloudí ke klavíru a hraje samé teskné melodie. Pokoušela jsem se probrat si to logicky. Jedna možnost: zamilovala se do bratrance. To by nebylo tak strašné. Druhá, nebojme se podívat pravdě do očí, je – a to by bylo horší. Panebože, má teprve absolvovat! Co když... Vlastně by to nebylo nic nepřírozeného. Nedělala jsem si iluze. Dnes děti začínají trochu dřív než ve dvaceti. Musím se poradit s Tonym, až přijede. Vím však dopředu, co mi poradí – „Promluv si s ní jako matka s dcerou“ – to mi poradí. A budu muset. Potom taky s Brianem. S Brianem? Ano, Wolfram je tu teprve krátce. Uvědomila jsem si, že Briana jsem už snad týden neviděla. Předtím u nás býval pečený vařený. Naposled jsem ho zastihla na hostině u tety Huberty. Že by se styděl ukázat po té grotesce u večere? Těžko. Zvládl to s humorem. I mně se chtělo smát. Že by tedy ta první možnost? Na chvíli mi spadl kámen ze srdce, ale hned se tam vrátil. Briana mám ráda, je to hodný a rozumný chlapec. Už dávno ne ten uhrovitý, neohrabaný školák. Dospěl a zmužněl. No právě. Zmužněl. Lucku, myslím si, miluje. Jenže co ona? To bych nesměla být matka, abych necítila, že se s ní něco děje. Přesně od té doby, co se u nás objevil bratranec Wolfram. Stalo se něco mezi nimi? Prochází její vztah s Brianem nějakou krizí? Na tyhle otázky odpověď sama nenačdu. Spíš vyřeším zas nějakou třetí vraždu.

Dívala jsem se už asi hodinu do nečtených stránek. Venku padl soumrak, nad činžáky St. James Townu tmavly večerní červánky. V pokoji se zešeřilo. Vstala jsem a přistoupila k baru. Dám si posilu do třetice. Pro usnutí.

Někdo hřmotně zabouchal na dveře. Lekla jsem se, až mi sklenice vypadla z ruky. Připlížila jsem se ke dveřím a podívala se kukátkem. Pouliční lucerna osvětlovala postavu za dveřmi.

Stál za nimi můj starý přítel inspektor Harold Sinclair.

KAPITOLA TŘETÍ

v níž se Mike Donovan ocitá v úzkých, ale není sám

V tomhle řemesle máte dojem, že ste na houpačce nebo jak v kostelech zpívají negři: „Jednou sem nahůře, podruhý dóle, tak to je, Panebóže!“ Ten večer sem vylít do vejšky jako nikdy. Taky člověk v tomhle řemesle musí spolíhat na štěstí. Existují pošuci, který místo aby si pěstovali železný nervy, dají se na matematiku a vymejšlejí metody, jak voblafnout kuličku. Jeden takovej mě jednou málem přemluvil, abych se taky dal na počty, našťestí to včas skončilo velikým pádem, takže sem tomu nepropad. Ale stálo mě to pěkně pár škandálků s hol-kama a jednu nepovedenou sebevraždu – samozřejmě ne mojí – než sem se sanoval natolik, abych měl zas kapitálek do řemesla. Tenhle šílenec jezdil do Vegas až z Montréálu v Kanadě, a to na motocyklu. V Montrealu vlastnil prosperující tiskařskej závod, a dyž sem se s nim seznámil, vážil, počítám, tak dvě stě padesát liber. Do Vegas se přihnal vždycky v takový tý vochranný helmě, voči mu svítily samou vášní, a sotva zaparkoval svůj koráb před motelem Nevadský štěstí, žhavil si to do Cézarovýho paláce roztáčet kola. Koráb měl teda jako menší kabriolet, jenže na dvou kolech, mezi řídítkama rádio, na kerý se dalo vyladit i Monte Carlo, a to poslouchal cestou z Montréálu až do Vegas a v duchu přepočítával svoje rovnice a trojčlenky. Potom v Cézarovým paláci tu užitou matematiku aplikoval tak, že za dva dni zas na svý dvoutunový motorce vodjíz-děl stovkou na sever, směr polární kruh. Za pár měsíců se ale v tý svý helmě vobjevil znova, vždycky vo poznání hubenější.

A tak to chodilo, co sem ho znal, dva roky, až z něj nakonec byl úplnej sušinka a na poslední cestě zpátky směr polární kruh se s tou svou dvoutunkou převrh na mostě z Detroitu do Kanady, spad do řeky a utonul.

To jen abyste věděli, co je to za vášeň tahle vášeň. Já ji zdědil po tatíkovi, jenže se uplatnilo starý moudrý přísloví. Tatík začal s automatama na pětadvacetníky, z nich přešel na voko a pak na kuličku, a dyž v pětačtyřiceti po svym šestym rozvodu šel do penze a umřel na infarkt, zanechal mi sto tisíc.

Byl by mi zanechal rovnej milión, jenomže samozřejmě jeho šest žen mě voškubalo vo poctivě zděděnej zisk, navíc největší podíl shrábli advokáti, tak sem skončil s pouhým stotísícem, a ten se mi povedlo prohrát ani ne za půl roku. Naštěstí sem po tatíkovi nezdědil jeho sklon k sériovému manželství, což byl následek toho, že tatík se nikdy nezbavil přesvědčení, že bez sňatku je to těžkej hřích. Že po civilnim rozvodu je to tuplem těžkej hřích, přestože řádně uzavře novej civilní sňatek, mu nějak nedošlo. V Americe zapomněl katechismus a možná v něm byl slabej už doma v Dublinu.

Ale to zatracený přísloví pracovalo spolehlivě. Já se kvůli tomu nevoženil nikdy, a dybch byl podědil ženivost po tatíkovi, nebylo by to šest sňatků, ale nejmíň šedesát, jestli je to podle zákona vůbec přípustný. A tak se ze mě stal dvojitej profesionál: úspěšnej, pokud de vo ženský, bohužel ale úplně vopačnej, pokud de vo kuličku.

A nakonec mě vopustilo i tohle štěstí, byl sem už ve Vegas moc profláknutej. To se v Cézarovym paláci vobjevil nákej Lincoln Brown, taky z Kanady, ale nejezdil sem na dvoutunovym motocyklu, nýbrž cadillacem. Teda podle starejch jižanskějch tradic to byl negr, jenže vypadal jako dost bledej Clark Gable, a že je to vlastně negr, sem se dověděl právě vod toho motocyklovýho derviše z Montreálu, kerej se nakonec zabil utonutím po pádu z mostu z Detroitu do Windsoru v Ontariu.

Mně samozřejmě jeho utajená rasa nevadila, vona tou dobou už vadila jenom nepolepšitelněj idiotum z Dixie, který sou skálopevně přesvědčený, že každej negr, i tak zředej jak

Lincoln Brown, má nepotlačitelnou chuť na bílý maso; to jest legálně, podle starejch zákonů, bílý, ne bílý jenom na pohled.

Lincoln Brown usvěčoval ty starý zákony a předpotopní pověry z vomylu. Byl to boháč, přesně vzato měl velice štedrou apanáž vod prachatý matinky, ale čekal, že po ní bude dědit. Tak chodil do Cézarovýho paláce přímo vobloženej zaručeně bílym masem. Jenže ty holky na něj mohly jenom vejrat, ať se snažily, jak chtěly, von byl přilepenej na kuličku. Napjatě sledoval, jestli zapadne do červenýho nebo černýho chlívku, a holky nebral v úvahu, jako dyby byl teplej. Třeba i byl, což mně pochopitelně taky nevadilo. Na čem mi záleželo, bylo, že jak sem to podle přísloví vodhad a jak mi to zkušenost potvrdila, kulička byla velká Brownová kamarádka.

Tak sem se na něj přilíp a dělal sem, co von.

Dlouho se mi to vyplácelo a houpal sem se vejš a vejš, až se houpačka zastavila kolmo nahóře, nehejbala se, jako dyby zemská tíže přestala platit, no a pak –

Netřeba líčit. Tou dobou už sem byl absolutně profláknutej, ale zato sem se trochu skamarádil s Brownem. Takže dyž se zemská tíže zase uplatnila, voctnul se Brown ani ne na dně, ale jestli to je vůbec možný, pode dnem. Já pochopitelně taky.

Moje příjmy z holek tou dobou už docela vyschly, Brownova štedrá apanáž zrovna tak. Jak to bejvá, dyž se ta houpačka zastavila kolmo nahóře, neživil už svou vášeň z mamínčiný apanáže, ale ze zdroje, kterej se menoval Big Boy Buckley.

Asi nemusim vysvětlovat, kdo byl Big Boy Buckley. Takovýhle méno nemůže mít porodník nebo výrobce zubní pasty. A tak sem ten den večer, co sme se voba voctli pode dnem, čekal u Buckleyho dveří v Paláci, s jakou se vobjeví Lincoln Brown.

Vobjevil se v pozlacenejch dveřích eště bledší, než měl ve zvyku, a povídal:

„Počká mi do prvního.“

„Tak je to v suchu? Založíš mě?“

„Neni to v suchu,“ pravil Lincoln a sdělil mi, že by vodklad musel bejt nejmíň na rok, pak by jeho akumulovaný apanáže stačily na úroky za předpokladu, že přestane jíst.

Byli sme teda v rejži, von i já.

Jak sem řek, tou dobou sem už byl profláknutá firma a začal sem uvažovat, že mi nezbude nic jinýho než na sobě dokonat to, co nějakejch vosum mejch finančnic na sobě nedokonalo. To jest vyskočit z nejvyššího poschodí Paláce, což se nedalo nijak simulovat, a úspěch byl zaručen.

Ted' musim tu dlouhou story zkrátit. Znal sem v Paláci chlapa ménem Fred Carney, kterej se živil z provizí. Neptejte se mě jakejch a neptejte se mě, jak sem to zjistil. Měl voči jako ten nešťastník na dvoutunce, dyž se blížil ke kýženému cíli, a těma vočima sledoval takový lidi, jako sem bejval já, co na ně platilo přísloví. A dyž sem začal uvažovat vo tradičním skoku střemhlav z nejvyššího poschodí Paláce, takzvaně se ke mně přiblížil.

Strašně sem se leknul a rovnou sem mu řek, se mnou ať nepočítá, že sem sice v rejži, nejmíň pod deseti metrákama pytlů, ale na tohle že nejsem dělanej, to si radši skočim. Vycenil na mě sněhobílý umělý zuby, a v jednom měl zasazenej diamant, a pravil, že neví, vo čem mluvim. Samozřejmě věděl a hned dodal, že jestli mluvim vo tom, vo čem von si myslí, že mluvim, sem na omylu. Že má pro mě úplně jinou nabídku. Bude to dvacet táců, jeho provize je pětadvacet procent, takže na mě zbude patnáct, což by mě právě tak sanovalo, protože já sem samozřejmě neinvestoval sumy jako Lincoln, na to sem neměl. A že nejde vo to, vo čem von si myslí, že si myslim já, že vo to de, ale vo úplně jinej kšeft, bezpečnej, zaručenej a v rozměrech jeho profese skoro legální.

No, zkrátim tu dlouhou story. Dal mi zálohu sedum a půl, kerou ihned inkasoval Buckley, zbytek prej po dodání, a vybavil mě mapama s přesně zakreslenou trasou, falešnym řídičským průkazem na méno Max Kaminski a kapesnym ve výši jednoho tácu, kerý se nevedečítalo ze mzdy za vykonanou práci, a tak sem jel.

Teda letěl. Cena letenky se rovněž nevedečítala ze mzdy. V Torontu sem si najal dodávku, ubytoval sem se v motelu Západ slunce v dřě, kerá se menovala Silverton, a vyrazil sem na Blue Mountain.

Jel sem po dálnici, pak po vokresce a nakonec po takový lesní skoro pěšině a na cestu mi vydatně svítil měsíc. Všechno, podle Freda, bylo dokonale zajištěný, majitel bude na výročním banketu klubu nimrodů a do chaty se vrátí až druhej den ráno. Sousedí široko daleko veškerý žádný, situace jako stvořená pro práci, jaká mě čekala.

Ujížděl sem a měsíc mě ukolíbal do voptimistický nálad, sovy houkaly, zamejšlenej skok z Paláce se mi začal jevit jako blbost, větve stromů se romanticky houpaly, někde kousek vod pěšiny bublal potůček, až se na jejim konci ve světle lunny vobjevila ta chata.

Teda chata. Sice se tomu tak říká, ale já pocházim z Louisiany a tam chata znamená něco úplně jinýho a bydlej v tom negři. Tohle bylo sice taky ze dřeva, jenže by se do toho vešlo asi tak deset louisianskejch chat, jak sem je znal z dětství. Bydlel v tom sice taky negr, jenže ten se do tý chaty přiženil a podle toho, co sem věděl vod Lincolna, byl jenom vo chlup tmavší než von.

A pak sem se zděsil. V chatě se svítilo! Jak to? Měl přeci bejt v hotelu Blue Mountain na výročním banketu nimrodů!

První, co sem chtěl udělat, bylo vobrátit a jet zpátky a z motelu si telefonem vod Carneyho vyžádat nový instrukce. Jenomže vobrátit se na tý pěšině šlo těžko. Trochu sem se uklidnil a řek sem si, že třeba zapomněl zhasnout, ten nemusí počítat dolárky za elektriku, asi zapomněl, anebo nechal rozsvíceno schválně, aby to vodradilo lidi, jako sem já. Starej trik, hodně to maj taky napojený na takovej verk, že dyž se venku setmí, světla vevnitř se automaticky rozsvítěj.

Vylez sem teda z dodávky a potichu sem se plížil k chatě. Teda k dřevěnýmu paláci. Mělo to tři poschodí, ale svítilo jenom přízemní vokno, takzvaně panoramatický, i dyž nevim, kam z něj bylo vidět, protože kolem byl hustej les.

Příkrad sem se k vile, postavil se na špičky a podíval sem se dovnitř –

KAPITOLA ČTVRTÁ

v níž se kvinteto hodlá dopustit krádeže

Začalo to už v prvním ročníku na konzervatoři. Jednou po hodině s Alanem Stevensonem, který nám, zájemcům o klasický jazz, dává jednou týdně hodinu a zasvěcuje nás do jeho zákonitostí, přišla Linda s tím, že si ke studiu hry varhanní přibere saxofon. Do Stevensona je zcvoklá, on je slavný jazzový pianista, a tak se Linda zamilovala i do saxíku a vůbec do jazzu. Na varhanách teď swinguje i Bacha. Je to krása, musím říct. Já jsem se na saxofon naučila od ní. Mamka mi neradila vzít si k piánu ještě jiný nástroj, abych se nerozptylovala. Linda se rozptyluje, jedině když vidí pana profesora Stevensona. Jinak chodí s klukem, co studuje hoboj, je malý a tlustý, s brejlema a prstíky jak buřtíky, ona je hubená a dlouhá jak čára. Párek k pohledání. Chodí sice s klukem, co studuje hoboj, ale současně šílí po panu profesorovi, který je mimochodem už asi třicet let šťastně ženatý a taky není zrovna hubený. Linda je bledule bílá, pan Stevenson je noblesní černý gentleman, jako bývali lokajové ve starých filmech. Že po něm Linda šílí, ovšem neví. Ani on, ani ten její hobojsista.

Nejdřív jsme my dvě hrály jen tak, pro legraci. Takové duo, tenor a altka a pak se k nám přidaly ostatní holky. Prostě jsme je svedly. Pemeela někde splášila sopranino, Dolly si doma vybrečela altku, Perla v nějaké půjčovně našla baryton. Časem jsme se všelijak prohodily, sehnaly jsme ještě soprán, takže nakonec jsme hrály v obsazení: Pemeela – sopranino a soprán, Dolly – alt, Linda – tenor, Pearl – baryton a já jsem se zamilo-

vala do těch nejhlubších ladění, bas a kontrabas, které zahály ve školním inventáři. Částečně, musím se přiznat, taky proto, že na ty je potřebí hodně dechu a Pemeela mi řekla, že když na ně budu hrát, zvětší se mi prsa. Ona to nepotřebuje, proto píská na ty dva nejmenší.

Tak nás bylo pět a měly jsme sadu sedmi saxů. Když jsme se poprvé předvedly panu profesorovi Stevensonovi, příznivě se nám naklonil a dal nám hodně užitečných rad: co hrát, které slavné jazzbandy poslouchat, jak si samy napsat vhodná aranžmá. Z vděčnosti jsme si daly jméno Alan Stevenson's Saxband. Nic nenamítal. Když nám ale kluci na konzervatoři začali říkat Stevensonův Sexband, musel se přirozeně ohradit.

„Zní to, jako kdybych vlastnil harém,“ smál se. „Vymyslete si něco jiného.“

Sexband se nám zalíbilo.

„Proč ne?“ pravila Linda. „Sexy ostatně jsme všechny, ne?“

Zrovna ona, hubeňour s hrudí jak žehlicí prkno. Ale asi je pro toho svého hobojistu taky sexy. Pro někoho je zas nejvíc sexy Pemeela, protože je správně při těle, s vyšpuleným zadečkem a správně černošsky masitými rty. Je kakaová, má oči s modrým bělmem a plnou pusou alabastrových zubů. Hraje krásně. Někdy tak, že její sopránka zní opravdu jako vábnička, ale ne na jeleny.

„Do sbírky vám chybí už jen subkontrabas a C-Melody a budete jako skupina světový unikát,“ řekl nám pan profesor Stevenson, když jsme mu jednou na hodinu předvedly *Take The A-Train* pro sedm saxofonů. „Ten C-Melody by se někde opatřit dal, ale subkontrabas –,“ zakroužil hlavou. „Nikdo vlastně ani neví, jestli ještě existuje. Snad prý pár kusů vyrobili někdy v devatenáctém století ve Francii. Já osobně jsem na něj nikdy nenarazil, a to jsem jako mladík vystřídal pěkných pár kapel. Ani Paul Whiteman ho neměl, a to byla nejbohatší bílá kapela, ještě ve třicátých letech.“

Nasadil nám brouka do hlavy. To by byla senzace, mít všechna ladění saxů. Úplně kompletní set. To by fakt byl unikát. Já si ale zamlouvám ten subkontra, i když pan profesor si myslí, že asi už neexistuje, a holky tvrdí, že ho neufouknu. Jenže kde ho

najít, když i pan profesor pochybuje o jeho existenci. A taky ten C-Melody.

No, možná. Jiřinka Fodorová se zmínila o té továrně na hudební nástroje v rodné zemi mých rodičů. A slíbila mi, že se zeptá jejich obchodního zástupce, až zase přijede do Kanady.

Uplynulo hodně vody, a nic. Nakonec jsem jí zavolala.

„Já na to nezapomněla, Lucko,“ pravila omluvně. „Ten můj bejvalej měl přijet zas letos, jenže nepřijel. Tak nevím, co se stalo, a psát mu pochopitelně nemůžu. Na ten subkontrabas ovšem zapomeň. Na ten se už dávno nikde nehraje.“

„Ale existoval, ne? Někde být musí, aspoň v nějakém muzeu.“
To bylo loni.

„Melody je jedinej saxofon, co je laděnej v cé. Ani bé, ani es. Prostě cé. Ve dvacátých letech se na něj hrálo. Prý měl ze všech nejlahodnější tón. Přece nezmizel ze světa,“ přemýšlela jsem nahlas v kafetérii na konzervě.

Pemeela, nad hromadou pomfritů bohatě zalitou kečupem, pravila s plnou pusou:

„Tak proč už na něj dneska nikdo nehraje, když zněl tak lahodně? A když je laděnej v cé jak pro blbečky?“

„Asi právě proto,“ řekla Linda. „Pořádný saxofonisti jím opovrhli.“

„Já bych si ho strašně ráda vyzkoušela,“ pravila Dolly. „Stevenson říkal, že snad je tady v Torontě nějaký sběratel hudebních nástrojů. Že by ho třeba mohl mít.“

Jaký má C-Melody asi zvuk, když i pan profesor tvrdí, že lahodný? Jak vůbec vypadá? Jako větší altka nebo jako menší tenor? Představa, že bychom svou sadu saxíků doplnily ještě o céčko, mi nedávala spát. To by byla senzace. A k tomu ještě ten subkontrabas. To by bylo už úplně super.

Ale asi to jsou vzdušné zámky.

Za týden, zase v kafetérii, řekla Dolly:

„Jmenuje se Montcarne. Já mu volala. C-Melody má, aspoň říkal, je to prý ale unikát k nezaplacení. Půjčit nám ho nemůže.“

„Tak si ho pučíme samy. Kde bydlí?“ zeptala se agresivně Pemeela.

Dolly se sladce usmála:

„Má v Rosedalu rezidenci, obezděnou, zamřížovanou, kolem dokola poplašné zařízení, lokaje, služebnou, zahradníka...“

„Vopravdu by se nedal uprosit? Ani ty bys ho neukecala?“ pravila nedůvěřivě Pemeela. Dolly je mezi námi královna krásy, vypadá trochu jako panenka Barbie, jenže je sexy.

„Ukecávala jsem ho půl hodiny, a zůstal, dámy, zcela neoblohmý.“

„Nojo. Po telefonu,“ pravila Pemeela. „Až tě uvidí, tak si dá říct!“

„On prý na ženské pohlaví není, víte?“ usmála se Dolly a pak si hlas vyladila do polohy, v jaké mluví ten prodavač v *Obsluhuje vás někdo, madame?* A ten taky není na ženské pohlaví. „Ale můžu se přijít podívat a eventuelně si na to céčko fouknout. Rád by prý slyšel, jak zní. On sám na nic neumí.“

„Jak to že teda sbírá hudební nástroje?“ zeptala se Pemeela.

„Můj brácha sbírá baseballové karty,“ pravila Dolly, „a sám je na baseball úplně levej. Nejen na baseball.“

„No tak přestaň žhavit dráty a di k němu!“ řekla Pemeela. „A vem si náký šaty s dekoltem. Žádný jiný ani nemáš!“ dodala jedovatě.

„Miláčku,“ pravila Dolly úplně stejně jako Pemeela, „neslyšelas, co jsem vám sdělila o jeho sexuální orientaci?“

Pemeela se praštila do čela.

„Navíc, jak víte, já jsem Američanka z New Yorku a Montcarne je prý zuřivý rojalista. Zjistila jsem u známých, že soukromě se prý ani nepovažuje za Kanadana, ačkoliv se tady narodil, nýbrž jenom za poddaného Jejího britského Veličenstva. Moje národnost by na něj udělala ještě horší dojem než moje dekolté.“

Řekla to s přehnanou francouzskou výslovností a Pemeela pravila:

„Nojo,“ a zkoumavě se rozhlédla kolem stolu. Jedla jsem cereál trhané žito s rýžovým mlékem a Pemeela, která se cpala horou brambůrků rozmočených v moři kečupu, utkvěla pohledem na mně.

„Tak ať tam de Lucka!“ řekla vyzývavě. „Dyž ten Montcarne je tak udělanej do Jejího Veličenstva, třeba zabere na naši komtesu. Koukněte se na ni, jak jí!“

Všechny se na mě sborem podívaly, až jsem cítila, že mi hoří tváře. Jak jím!, pomyslela jsem si nahněvaně. No abych neztloustla! To nemá nic společného s tím, že jsem komtesa!

Ale kolem stolu všechny souhlasily, prý jsem na tu misi nejvhodnější, takže jsem se na ni chtě nechtě uvolila.

Spíš chtě. Vztek na Pemeelu mě přešel a představa sady saxíků včetně C-Melody byla pořád tak magická, že jsem překonala nechuť jednat s tím divným pánem, a řekla jsem, že se tedy pro naši věc obětuju.

Na tu výpravu jsem se přistrojila do šatů, co nosím na koncerty, od mamky jsem si vypůjčila rodinnou brož – když jsem jí sdělila proč, vzdychla a obrátila oči vzhůru, ale půjčila mi ji – a rozhodla jsem se, že tomu milovníku Jejího Veličenstva vystřihnu tedy roli komtesy podle všech předpisů.

Lehké to pro mě nebylo, i když komtesa vlastně jsem. Jenže jak říká tetička Huberta, kanadské veřejné školství má na mě nepříznivý vliv. Nu a rodiče – říkává a obrací přitom oči vzhůru jako mamka – škoda prý slov!

„To s náma bude všude courat?“ řekla Pemeela, když jsem jim nazítří ráno sdělila, že C-Melody nám pan Montcarne tedy půjčí pod podmínkou, že osobně dohlídne, abychom mu, totiž jeho majetku, nic neudělaly.

„Bude nás tahat za ručičku jako guvernankta!“ pokračovala Pemeela. „To nás moc nevytrhne! Až uvidí, v jakejch pajzlech hrajem, sebere nám tu svou vzácnost, a jakej byl C-Melody!“

V žádných pajzlech nehrajeme, Pemeela má jenom ve zvyku vyjadřovat se hodně šťavnatě. Ale pravda je, že hrajeme i ve školních tělocvičnách a tam má Dolly pokaždé před vystoupením historickou přednášku o saxofonech, i když o nich zas tak moc neví. Někdy taky při všelijakých příležitostech hrajeme pod cirkusovým stanem, co se půjčují na svatby, a to se panu Montcarnovi, jak jsem ho poznala v jeho přepychu s komorníkem a s erby nad krbem, asi líbit nebude.

„Ale bude lepší mít to céčko, aspoň když hrajeme na koncertě. Tam s náma pan Montcarne půjde. Zná to tam, má abonmá na školní koncerty. A holky,“ dodala jsem, „on ten C-Melody vydává lahodný zvuk! Pan Montcarne mi dovolil si na něj zahrát. Možná jak říká Pemeela, je to nástroj pro blbečky, ale –“

A vtom se od sousedního stolku ozval Al Blake, řidič našeho školního autobusu.

„Promiňte, děvčata, že se vám pletu do řeči. Nemoh jsem neslyšet, co si povídáte.“ Ukázal prstem na Pemeelu. „Mejlíte se, slečno. C-Melody není pro blbečky. Já jsem na něj hrál v kapele Oatise Bentleyho, to vy nepamatujete. Byl to, jak se tehdá říkalo, venkovskej band. Nepatřil do špičky muzikálního businessu. Ale já na C-Melody hrál ještě koncem padesátých let – a vypadám na blbečka?“

„To vůbec ne, pane Blake!“ zvolala Pemeela a asi se začervenala, jenže to na ní není tak vidět. Přidaly jsme se sborem, že ani nápad, a pan Blake pravil:

„Von vyšel z módy, protože nepasoval do aranžmá, víte? Ve swingu se aranžovalo pro tři nebo čtyři saxy, dvě altky a jeden, pak dva tenory. Pozdějc se k tomu ještě přidal baryton. No, a do takovýho seskupení se C-Melody nehodil. Byl tam navíc, bandleadři museli šetřit –“

„A ten váš C-Melody,“ vydechla jsem, „ten patřil tomu panu – tomu vašemu bandleadrovi?“

„Ne. Ten jsem si koupil ve frcu,“ pravil a zakoulel na mě očima. „Ještě ho mám.“ Měl oči jako Pemeela, jenže oplocené vráskami. „A vím taky, kdo má subkontrabas.“

„Ne!“ vydechly jsme sborem. Koukaly jsme na něj s ústy otevřenými. Bylo to jako najít poklad.

„Já vám to céčko půjčím, jestli chcete. Já nejsem žádnéj Montcarne. Stejně mi už leta leží na skříní a nikdo na něj nehraje. Já už nemůžu, to víte zuby. A ten subkontra má můj starý kamarád Lincoln. Já teda nebyl v jeho kategorii, ale kamarádi jsme byli, už vod školních let. Von hrával s Count Basiem a v jinejch prvotřídních bandech. Svýho času byl hvězda swingovýho nebe. Ten subkontra mu vobstarala manželka. Jako dárek už nevím ke kolikátýmu výročí svatby. Pak mu, chudák, umřela,“ pravil pan Blake smutně. „Má to doma jako kuriozitu. Von už dávno s žádnou kapelou nehraje, stejně jako já. I když by moh. Jenomže jeho nebožka –“ Pak se usmál, zakroutil na nás očima jako Pemeela a řekl šelmovsky:

„Třeba by vám ho taky pučil...“

Nevěřily jsme svým uším. Jestli to vyjde, budeme opravdu na celém kontinentě unikátní saxband. To by teda bylo super.

Když mě teta Huberta požádala, abych se ve středu ujala bratrance Wolframa a ukázala mu Toronto, moc se mi to nehodilo. Byla jsem ještě celá pryč z pomyšlení na ten subkontra, a jak krásně nám to bude znít. Byla jsem toho plná, ale nedalo se nic dělat. Vyzvedla jsem bratrance u tety Huberty brzo dopoledne, jak si přála.

Teta mi nejdřív vypočítala, kam všude ho mám vzít, jenže na to bych potřebovala týden, ne den, a ještě k tomu necelý, protože večer jsme prostě všechny musely na koncert Sonny Rollinse v Massey Hall, bratranec nebratranec.

Nakonec teta Huberta pravila velmi naléhavě:

„Rozhodně si vyjeďte na CN Tower. Wolfram musí spatřit ten úchvatný pohled na naši nádhernou metropoli!“

Měla jsem pořád senzační náladu, a nemohla jsem se udržet, abych ještě v autě cestou k jezeru Wolframovi nevykládala, jak jestli seženeme ty dva saxíky, budeme světový unikát.

Poslouchal mě zdvořile, a bylo vidět, že mému nadšení nerozumí. Asi jako můj Brian. Nebo jako mamka, která do mě

pořád hučí, že se nemám rozptylovat. A přitom Brian je matematik. Je to divné. Matematici bývají přece muzikální. Třeba Einstein hrál na housle, prý krásně. Brian je asi výjimka, co potvrzuje pravidlo. Tomuhle úsloví jsem nikdy nerozuměla, ale fakt je, že Brian muziku snáší jen kvůli mně. Až budeme mít děti, jsem zvědavá, jestli po nás podědí jak matiku, tak muziku. No ale děti ještě dávno neplánujeme. Nejdřív musíme dodělat školu.

„Ty nemáš rád muziku?“ zeptala jsem se konečně Wolframa, když jsem mu viděla na očích, že ho nudím.

„Přijde na to jakou.“

„Jazz a swing?“

Pokrčil rameny a pravil mírně pohrdavě:

„To je v Evropě passé.“

Namíchlo mě to, užuž jsem mu řekla něco ostrého, jenže jsem si vzpomněla na tetu Huberta a že by ji to asi ranilo, kdybych Wolframa nedovezla ani k jezeru a okružní jízda naší krásnou metropolí by skončila dřív, než začala.

Udusila jsem v sobě vztek a řekla jsem Wolframovi:

„Počkej dnes večer. Něco uslyšíš. Jestli tedy chceš. V Massey Hall hraje Sonny Rollins. Mám pro tebe taky lístek.“

„Kdo?“ zeptal se bratranec.

Nojo. Kdyby v Massey zpíval Pavarotti, asi by se hloupě neptal.

„Sonny Rollins,“ řekla jsem a polkla jsem blbečku. „To je slavný jazzman. Tenorsaxofonista. Pak si řeknem, jestli co hraje, je passé. Jdeme celá parta. Náš saxband a kluci a holky z konzervatoře. Dokonce půjde i Brian,“ zasmála jsem se nuceně. „A to je co říct. Jde ovšem kvůli mně. Radši by zůstal doma a hrál si s počítačem.“

„O. K.,“ řekl Wolfram docela neevropsky. „Bude to zajímavé. Ve Vídni chodíme na abonentní koncerty Wiener Filharmoniker. O tom – tom –“

„Sonny Rollins,“ napověděla jsem mu.

„– jsem bohužel neslyšel. Bude to zajímavé.“

Muzika ho, to je jasné, nevzrušuje. Společenská událost, nic víc.

Přesedlala jsem na jiné téma. Dlouho nic, pak konečně zabil na sport. Hraje prý hokej a zajímá se i o evropský fotbal, dodal, abych viděla, jaký má o sportu přehled.

Zajela jsem tedy na univerzitní kampus a ukázala mu stadion. Zrovna tam nějací studenti trénovali baseball. Poměrně oživil, ale nijak moc. Vařilo se to ve mně, ale opět jsem si vzpomněla na tetičku a začala jsem přemýšlet, co by se mu asi tak líbilo.

Vzala jsem ho na Casa Lomu, prošli jsme zámkem, podívali jsme se na konírny, vyprávěla jsem mu historii té dominanty naší krásné metropole, sotva půl století staré.

Shovívavě se usmál.

„Asi ti to připadá jako atrapa, vid’?“

„Je to zajímavé,“ pravil jak mluvící panák. „Naše sídlo v Tyrolích má gotické vinné sklepy.“

„Hm,“ odušila jsem. „To je zajímavé.“

A ať jsem dělala co dělala, ironii jsem nedokázala potlačit. Naštěstí nic nezpozoroval. Hned jsem si ale uvědomila, že jsem k Wolframovi asi nespravedlivá. Naši mi hodně řekli o historických památkách jejich rodné země, ale já jsem ještě v Evropě nebyla. Umím si ji představit jen z učebnic a vyprávění. My taky žádné sídlo v Čechách nemáme. Z toho prý komunisti udělali muzeum sedlácké vzpoury někdy ve středověku nebo kdy.

„Jsem rád, že tě to zajímá, Lucie,“ pravil bratranec.

Ohromné! Řekla jsem v duchu. Dívala jsem se na něj po očku. Krásný kluk. Holky se z něho asi mohou pomínout. Tedy komtesky, ale ne jako já. S jinými se Wolfram nestýká.

Mě tedy neuhranul, ale teta Huberta je do něj blázen. Snesla by mu modré z nebe. Briana moc ráda nemá, třebaže jeho rodina je taky aristo. Ruská. Jenže už hodně rozředěná. Mně je to jedno.

A musela bych být hodně hloupá, abych si nedomyslela, co by teta Huberta ráda viděla. To ovšem neuvidí. Jistě je už celá na trní, s jakou se z dnešní vyjížďky vrátíme. No, asi ji to moc nepotěší.

Nějak nám došla řeč. Myslela jsem na Briana a jak získat ty dva saxíky. A začala jsem se těšit na večer. Máme všichni

lístky vedle sebe, Wolframa posadím k Dolly, ať se seznámí taky s nějakou hezkou nekomtesou. Wolfram se bude Dolly líbit, má ráda hezké kluky a je povídavá. Já taky, ale jen někdy. S Brianem si nikdy nemusím vymýšlet, o čem mluvit. Vždycky nás něco napadne. Už si nevzpomínám, o čem jsme vždycky kecali cestou do školy a o čem jsme si pořád telefonovali, když jsme byli malí. Ale fakt je, že jsme spolu nikdy nemlčeli. Brian. Nejspíš si ho vezmu, jen co skončím školu.

Namířila jsem to kolem jezera, ukázala Wolframovi dostihovou dráhu, prošli jsme se po pláži a pak jsme vyjeli na věž a dívali se na město. Co chvíli jiný pohled z otáčivé restaurace. Zdálo se mi, že teta Huberta má v tomhle pravdu. Naše metropole je krásná.

Wolfram řekl, že je to bezmála stejně úchvatný pohled jako... a vyjmenoval asi deset vyhlídkových věží s otáčivými restauracemi v Evropě. Pak jsem ho dovezla na Nathan Phillip Square. Po betonové ploše se tam honily děti na kolečkových bruslích a hrála jim k tomu z amplionů konzumní hudba.

„Jé!“ zvolala jsem jako roztomile, i když bych Wolframa nejradši roztrhla. „Pojď si zabruslit!“

„Na kolečkových bruslích jsem nikdy nejel. V Evropě –“

„Ale hokej hraješ, že, Wolframe?“ skočila jsem mu do řeči.

„Nu –,“ pravil.

„Tak pojď!“

Vzala jsem ho za ruku a odtáhla ho k půjčovně. Wolfram si nazul brusle a suverénně se rozjel. Rychle. Pod nohy se mu připletlo nějaké dítě, chtěl se vyhnout, zakopl o ně, a než jsem se nadála, ležel na betonu. Atlet, co si nohy zaplet, řekla by mamka. Vrátila jsem se k němu a pomáhala mu vstát. Zaskučel bolestí.

„Mám obavy, že jsem se zranil,“ řekl. Držel se za loket a zatíнал zuby.

„Ukaž,“ sáhla jsem mu na loket.

Sykl bolestí.

„Musíme na pohotovost. Co když máš něco zlomený?“
Bylo pět hodin.

Na pohotovosti byl nával. Zapsali nás a čekali jsme. Wolfram byl bledý a mlčel. Každou chvíli přivezla sanitka nějakého nešťastníka. Zdrogovanou holku, která nevěděla, čím je, mladíka, který omylem proskočil oknem, zpitého bezdomovce v hadrech, které bylo cítit na sto honů, pána se srdečním záchvatem, automobilisty z bouračky. Než na nás přišla řada, bylo půl osmé. Čekala jsem asi jako tetička. Jako na trní... Zase jsem čekala. Za půl hodiny se Wolfram vrátil z ošetrovny s rukou na pásce.

„Je to pouze vymknutý kloub. Omlouvám se, Lucie, že jsem ti způsobil takovou nepříjemnost, a děkuji ti. Na ten koncert toho – toho –“

„To nic,“ řekla jsem. „Sonny Rollinse.“

„Děkuji,“ pravil. „Na koncert ovšem bohužel jít nemohu. Jistě to bude zajímavé.“

„To bude,“ řekla jsem.

„Doufám, Lucie, že přijdeš včas.“

No, to už asi ne, pomyslela jsem si.

Odvezla jsem Wolframa k tetě Hubertě a spěchala jsem se domů převléknout.

Do Massey Hall jsem dorazila, právě když lidé vycházeli. Hledala jsem v davu Briana, a narazila jsem na Dolly.

„Deš brzy. Přišlas o moc. Rollins hrál jak bůh. Kde ses vůbec courala?“

„Usnula jsem doma únavou,“ pravila jsem.

„Prosim tě! Ty a únavou! Z čeho?“

Dolly byla vždycky plná energie. Ovšem ona nikdy nemusela předvádět naši krásnou metropoli Wolframovi von Bock und zu Baeder.

„Byla jsem společensky znavená,“ pravila jsem, což si Dolly vyložila, že jsem zkonzumovala příliš alkoholu.

„Vždyť ty nepiješ?“ podivila se a vyčítavě řekla: „Brian tam seděl jak sirotek a vedle něj dvě prázdná místa.“

Vtom se Brian vynořil. Vypadal zachmuřeně. Protlačila jsem se proti proudu k němu.

„Ahoj,“ řekla jsem. „Promiň, že...“

„Ahoj,“ pravil studeně a tvář měl jako ze sádry. Ani se na mě nepodíval. Potom vzal Dolly za loket a tlačil se s ní davem do ulice. Dolly se za mnou obrátila a zašklebila se, že za to jako nemůže. Neměla jsem se opít.

Pak jsem je oba ztratila z dohledu.

KAPITOLA PÁTÁ

v níž Johnny Sinclair, mimo jiné, seznamuje čtenáře s kariérou Marty Datlové

Když jsem se oženil, neměl jsem tušení, že si vlastně беру bohatou nevěstu. Myslím nevěstu, která je na tom finančně zatím asi jako já, ale až se neúprosnej zub času prohlodá i k Martě a k panu Armstrongovi, stane se moje manželka majitelkou (ale zdá se mi, že na Martu je zatím zub času krátkej, i když na pana Armstronga třeba ne; jenže pan Armstrong je pátý kolo u Martina vozejku) přinejmenším: 1. hotelu Jezerní vyhlídka na břehu jezera Erie třicet mil západně od Silver Creeku; 2. restaurace Fredův Grandrestaurant (dříve jenom Fredův Restaurant) v shora uvedeném Zapadákově třicet mil na jih od Buffala; 3. hospody U piráta na kanadský straně Mírovýho mostu; 4. nočního podniku Noční duha na východní Queen Street v Torontu a nejnovějš taky 5. hotelu Blue Mountain na svazích Blue Mountain v Ontariu. Tam jsme taky tu sobotu s mou ženou v devátým měsíci měli namířeno.

Najali jsme totiž v Torontu byt, což byl kompromis mezi Guelphem, kde studuju veterinu, a velkoměstem Silver Creek, kde je generální ředitelství hotelovýho koncernu, kterej sice nese jméno Nicolina otčíma, jenže jak řek nějakěj francouzskej král, za vším hledejte ženskou. Měli jsme o tom konferenci za účasti mejch rodičů a paní a pana Armstrongovejch, kde nakonec vyhrál názor mý mámy Moniky, že Marta kvůli dvěma svejm (tedy páně Armstrongovej) ontárijskejm podnikům je stejně půl tejdne v Torontě, a vzhledem k nadcházejícímu rozšíření rodiny by nebylo moc chytrý shánět byt v Guelphu,

kde by to sice nebyl problém, jenže tam nemá Nicole po ruce žádnou babičku. V Torontu bude mít dvě, takže se dá předpokládat, že pod jejich dozorem se jí nepovede bejby zkazit ještě v kolíbcu. Metafora, protože takový staromódní zařízení si pochopitelně nebudem pořizovat. Navíc já mám výhodnej letní job v Blue Cross Animal Hospital Dr. Pomeroye na Danforth Street v Torontu a pan Armstrong není k dozoru nad matkou nutnej. A pokud by obě babičky měly bejt zaneprázdněný, je tu moje mladší sestra Monička, čerstvě provdaná za baptistického kazatele Mortimera ze Severní Karolíny, jenž si kvůli ní našel kostel ve Scarborough v Ontariu. Takže kdyby to na babičky bylo moc, zaskočí Monička a Nicole jí to potom – asi dost brzo – oplatí.

Tohle může vzbudit dojem, že moje manželka je málem nesvéprávněj blbeček, neschopnej přebalit mimino, což ona samozřejmě není. Jenomže, jak pozoruju, je asi v povaze babiček, že si chtěj zopakovat radosti mládí jako pokakaný plenky a decibely, co jsou jich mimina – v poměru k velikosti neuvěřitelně – schopný.

Obavy o vychovatelskej talent mojí manželky vyjadřovala převážně Marta s tím, že ona Nicole z nás ze všech nejlíp zná. Nicole mi potom o samotě řekla, že ona zase z nás ze všech – nevyjímaje mýho otce detektiva, kterej má na Martu nějaký starý podezření – nejlíp zná svou matku. A pokud jde o to starý podezření mýho táty detektiva, Nicole sice nevěděla přesně, oč jde, ale vyprávěla mi, jak když jí bylo ani ne pět, přiletěly s mámou ze Sigtuny ve Švédsku do Toronta, kam si mámu vyreklamovala paní hraběnka Lomnická, poněvač do svýho salónu krásy potřebovala zkušenou kadeřnici. Marta u ní nastoupila, jenže snad ani ne za rok najednou letěly zas obě zpátky do Švédska. V letadle po Martě vyjel nějakej stařeček – tak mi ho popsala Nicole, protože v jejích bezmála šesti letech se jí tak jevil – a za měsíc zase letěly přes Atlantik směrem Severní Amerika. Jenomže nepřistály v Torontu, ale v New Yorku, kde na ně ten starej chlípník čekal a odvez si je autem do metropole zvané Silver Creek. Jmenoval se Fred Armstrong.

„No já nevím,“ pověděla mi moje žena. „Proč ty drahý lety sem tam přes oceán, když máma umí dělat naprosto bezva ondulace, jaký ty nedoučený kanadský kravky neudělaj, kdyby se –,“ napomenul jsem ji a ona pokračovala: „No řekni. A Lomnická mámu doopravdy potřebovala. Tak proč?“

Nevěděl jsem a Nicole pravila:

„A to máš tátu detektivem? Po koms nezdědil schopnost logicky myslet?“

„Asi po dědovi Noem,“ řekl jsem. „To byl vyhlášeněj prchlivec a jednou dokonce šel na dva měsíce sedět, protože v nějaký knajpě v Oshawě vyrazil anglikánskýmu velebnýmu pánovi Grangerovi dva zuby.“

„Pochybuju,“ řekla Nikol. „Ty se, milej, rozčilit vůbec nedovedeš, ačkoliv, ruku na srdce, důvody k tomu často máš.“

To jsem přešel mlčením a zeptal jsem se:

„No já nevím proč ty lety sem tam. Proč?“

„Máma přeci něco musela provístit, tak jí nezbejvalo než se zdejchnout. To dá rozum. A Armstronga si vzala, protože ten není z Toronto.“

„A teď se do Toronto nebojí, když tu něco podle tebe provedla?“

„Ne. Poněvadž jí to zřejmě nikdo nedokázal. Ani tvůj fotr.“

Tak jsem se Nicole ještě zeptal, proč se Marty někdy nezeptala, co to provedla, a ona mi odsekla, že se nechce dát poškodit na těle jako velebněj pán Granger.

Za chvílku mi to došlo.

Tak jsme se vydali za bytem a našli jsme jednoložnicovej kousek od Lomnickejch na Wellesley Street, a když jsme se s majitelkou domku dohodli, napadlo nás, že se mrknem na Lucku k Lomnickejm.

Bohužel nebyla doma, ale paní hraběnka se nám svěřila s obavama, který se týkaly Lucčiny momentální posedlosti saxofonem, co kvůli němu prej málo cvičí na piano. No, to nevím, ale saxofonem posedlá je. Nedávno se zastavila u mě v Blue Cross Animal Hospital, zrovna když jsem dával kapky papouškovi starý zákaznice Dr. Pomeroye paní Doolittleový. Bylo poledne, Dr. Pomeroy na lanči vedle v řecký hospodě

a Amanda, naše recepční, pustila Lucku dál, protože ji zná. Tak Lucka vlezla dovnitř a viděla mě, jak se pokouším nakapat do zobáku Rosii, kakadu paní Doolittleových, a zděšeně vykřikla:

„Co mu to děláš?“

Ohlíd jsem se, Rosie mě rafla do prstu a Lucka:

„Jak ho můžeš takhle tejrát!“

Inu, útlocitná dívka. Lucinka Lomnická, komtesa z Lammersmooru nebo asi odjinud, jednou mi to řekla, jenže já to zapomněl. Chodí s takovým obtloustlým a brejlatým klukem, Brianem, taky posedlým, jenže kompjüterama, který studuje na Torontský univerzitě. A papoušek měl roztažený křídla přilepený ke stolu skočtejpem a drápama zatraceně dobře vyba-vený nožičky taky přilepený, protože jak jinak chcete tak silnému ptákovi nakapat do zobáku tekutý antibiotikum? Tak mě tím zobákem rafnul.

Zrovna se vrátil Dr. Pomeroy a já ho teda šel s Luckou vystřídat do řecký hospody vedle. Tam jsem jí vysvětlil, že nejsem žádný sadista, kterej by mouchám trhal nožičky a ptáky přilepoval na stůl pro zvrhlej požitek, a nad šiskebábem jsme se dali do řeči, a rovnou o saxofonech. Poznal jsem, že komtesa je z nich opravdu vedle. Hledaj prej nějakou místnost, kde by mohly s tím svým sexbandem cvičit, protože na konzervě je nedaj do rozvrhu a hraběnka kategoricky prohlásila, že jestli přijdou ještě s tímhle, tak je vyhodí! To „tohle“ bylo něco, čemu Lucka říkala subkontrabassaxofon a co jasně bude dělat ještě větší „rámus“, jak tý líbezný hudbě říká hraběnka, než kontra-bas, kterej si holky vypůjčily z muzea na konzervatoři a na kterej Lucka hraje.

„Ale mamka se nemusí bát,“ pravila komteska smutně. „On žádný subkontrabas neexistuje. Ten si jenom Adolphe Sax vymyslel, když si dělal tabulku možnejch ladění. Zapsal ho do tý tabulky, ale nikdo ho nevyrobil.“

„Sex?“ zeptal jsem se. „Jak moh s takovým jménem existovat ve slušný společnosti?“

„Ne Sex. Sex,“ pravila Lucka a snažila se to vyslovit, jak to vyslovujem my, co jsme se narodili v Kanadě, takže mi to

musela několikrát opakovat, než jsem to ve své lingvistický zabedněnosti pochopil.

„Jo Sax!“ řekl jsem a Lucka:

„No vždyť ti to říkám! Byla jsem kvůli tomu u pana Crantona, co vydává Saxofonový žurnál, a od toho to vím. Subkontrabassaxofon existuje pouze v Sexovém (řekla) konceptu, ale nikdy ho nikdo nevyrobil. Nebo přesně řečeno, jeden vyrobila firma Conn v Indianě a měli ho prej vystavenej v nějakým obchodě s hudebníma nástrojema v Chicagu, ale za druhý světový války jim ho roztavili na zbraně.“

Nemám o saxofonech a podobnejch věcech poněti, ale připadlo mi to smutný, že věc vyrobenou pro vyluzování krásnejch (myslí si Lucka) tónů, anebo možná i rámusu (myslí si hraběnka), použili k takovejmu účelům. Jenže jsem si řek, že tehdy byly věci, který z toho subkontrabassaxofonu vyrobili, zatraceně nutnější než takový divný hudební nástroje, a Lucka vzdychla:

„No co. Možná že si se Sexbandem vyděláme dost peněz, a dáme si ten subkontrabassaxofon u firmy Conn vyrobít znova. Jednou už ho udělali, tak proč by to na objednávku nešlo zas? A nebude stát celej zaprášenej a neprodejnej v nějakým krámě v Chicagu, ale bude našemu sexbandu dodávat *basso profundo*.“

Chtěl jsem se zeptat co že, ale abych před komtesou nevypadal blbej, tak jsem si to pouze domyslel.

„A nepřijedete příští tejden na Blue Mountain?“ zeptala se, když jsme zaplatili každej svý, já šel vedle tejrat zvířata a ona domů na Sackville dělat totěž piánu. „Sexband tam bude hrát v hotelu Blue Mountain, ten přece patří Nikoliný matce a já jsem Nicole už skoro tejden neviděla.“ A dodala: „A porodnice je pouhejch pár mílí odtamtud v Collingwoodu.“

Takže jsme v sobotu odpoledne odjeli do hotelu oficiálně pana Armstronga, kde se v neděli měl sexband produkovat.

KAPITOLA ŠESTÁ

**v níž pan Montcarne je nejdřív okouzlen,
nakonec odbíhá telefonovat a hraje biliár**

Když ve čtvrtek přišly, komtesa Lucie mi už mezi dveřmi sdělila, že C-Melody si mezitím opatřily jinde, přesto však by si rády prohlédly kolekci mých vzácných exponátů. Všechny prý studují na Královské hudební konzervatoři a sbírka jako moje, jistě to pochopím, má pro ně obzvláštní kouzlo.

Mluvila mi z duše. I pro mne má moje sbírka takové kouzlo. Nevím, co bych si v životě počal, nebýt jí.

V Kanadě platím za předního soukromého sběratele. Ne – za předního sběratele vůbec, protože žádná státní nebo provinční kolekce anebo sbírka hudebních škol neobsahuje tolik a tak vzácných nástrojů. Jejich monetární cena není však rozhodující. Pro mne jsou to krásné věci, jež, jak napsal Keats, jsou radostí na věky.

Protože jsem i širší veřejnosti znám jako sběratel hudebních nástrojů, obecně se soudí, že miluji hudbu a že jí rozumím. Je to omyl, ale nikomu jej nevyvracím. Nemiluji hudbu, miluji hudební nástroje. Sluch zcela postrádám. Hudba reprodukováná z rozhlasu nebo jiným nevizuálním způsobem pro mne nemá nejmenší půvab. Nechybím však nikdy ani v Royal Thompson Hall, ani v koncertní hale Královské konzervatoře, ani v Massey Hall a vůbec nikde, kde se provozuje hudba ať symfonická, nebo komorní. Je to pro mne vždycky zážitek, nový a neotřelý, jaký mi v životě nezevšední. Musím však sedět v první řadě, abych mohl sledovat hudebníky při hře: pohyby jejich těl a rukou, měnící se výrazy tváří, hbitou

práci prstů na hmatnících a strojkách jazýčkových nástrojů, mimiku hráčů na žestě, majestátní posuny snižců. Opera mě proto zanechává chladným, neboť to vše se ztrácí v přítmi orchestřiště.

A já se musím vizuálně kochat těmi krásnými nástroji, jejich leskem, jejich ladnými, anebo i kuriózními tvary! Jejich mystickým kouzlem, jež pro mne s hudbou vlastně ani nesouvisí.

Moji milovaní rodiče pocházeli oba ze starých loajalistických rodin, jimž se v nové a okolnostmi vynucené zemi podařilo vydobýt zpět majetek, o nějž přišli při americké vzpouře proti Jeho Veličenstvu britskému králi. Nejen vydobýt zpět, ale v řadě generací jej rozmnožit do té míry, že když mi jako jedináčkovi a poslednímu svého rodu vše zanechali, stal jsem se třetím nejbohatším mužem v Kanadském dominiu. Neměl jsem však zájem bohatství dále rozmnožovat. Vše jsem výhodně odprodal, výhodně investoval do spolehlivých akcií a věnoval jsem se výhradně budování své sbírky, jež pro mne znamená život.

Když mi John v úterý odpoledne ohlásil návštěvu slečny Lomnické, vybídl jsem ho bez rozvažování, ať ji uvede. To je totiž moje druhá radost. Nikdy jsem se neoženil, ani jsem neměl milostné aféry. Ne že by k nim nebyla příležitost: při mém majetku i věku – je mi dvaadváct – by se něco takového vymykalo lidským zkušenostem. Ale stejně jako nemiluji hudbu, nýbrž jenom nástroje, jejich tvary a tóny, nepocítil jsem nikdy ani sebemenší záchvěv sexuální vášně, pouze mě vždycky okouzloval šarm mladých žen.

Přirozeně se o mně říká, že jsem utajený homosexuál. Nejsem. Přečetl jsem různá pojednání o sexu, neboť mne pochopitelně zajímala moje zvláštní záliba, nebo snad vašeň, ovšem zcela nepodobná tomu, co se pod tím slovem běžně rozumí. Nikde jsem o svém sklonu nenašel sebemenší zmínku. V psychologických studiích se píše o nesmělosti, stydlivý jsem však rozhodně nebyl. Dával jsem vždy přednost společnosti mladých žen před mužskou družností. Paní Adele Stuyvesantová, která v torontském Globe & Mail po léta vedla společen-

skou rubriku, a když psaní o plesech a premiérách vyšlo z módy, změnila ji na poradnu v citových záležitostech, převážně dívek, ale i mladých mužů, tedy tato oblíbená novinářka o mně kdysi napsala, že jsem jedním z posledních psitelů konverzace, jaká má v anglické společnosti dlouhou tradici, od Dr. Johnsona přes restaurační dramatiky až po Oscara Wilda – anebo v moderní době po Noela Cowarda – již však v současnosti zničil vulgarizující a bohužel univerzální vliv televize.

Sám se neodvážuji srovnávat s mistry, jako byli Dr. Johnson nebo Oscar Wilde, ale skutečnost je taková, že jsem citlivý na moderní znetvořeniny Královy angličtiny, na guturální interjekce, primitivní vyjadřování a slangové neologismy, a sám se vždycky snažím o elokuci, jaká mezi vzdělanci bývala kdysi běžná, nyní však působí téměř jako výstřednost. A shledávám, že inteligentní mladé ženy, i přes zmíněný vliv televize, jsou v tomto směru mnohem méně zasaženy než mladíci. Proto je jim můj dům vždycky otevřen, byť nepřicházely prohlédnout si mou sbírku.

Zmíněná jazyková vulgárnost její generace nebyl však případ slečny Lomnické. Ta půvabná, štíhlá dívka s očima barvy lučních chrp a s tmavoplavými vlasy objevila se u mne v odpoledních šatech, nikoli v jeansové uniformě, jakou dnes nosí téměř všichni mladí lidé bez rozdílu pohlaví, společenských tříd nebo etnického původu. Kolem lahodné šíje měla zavěšenou krásnou, zřejmě starou brož, a když jsem se na původ jejího šperku otázal, sdělila mi, že je to klenot, který se v její rodině dědí po přeslici. S uzarděním mi rovněž svěřila, že ona sama je komtesa ze starého rodu usedlého v Českém království, a v Kanadském dominiu je pouze proto, že komunisté jejich rodový majetek uloupili a vyhnali je ze země.

Tím si mne ovšem zcela získala. Připomnělo mi to mé prapředky, vypuzené z kolonie Massachusetts, a když pak komtesa Lucie promluvila, byl jsem už zcela okouzlen. Shledal jsem, že její slovní projev je skutečně mluvou kultivované mladé dámy, jejíž aristokratický původ se nezapře. Byl nejen prost obvyklých kalků a neobratností, což se ostatně dalo očekávat,

ale učarovala mi bohatstvím a vytříbeností slovníku, po němž v mluvě i vzdělaných mladých Kanadānek není ani stopy. Kultivovanost vyzařovala i z rozkošně tradičního způsobu, jímž držela šálek čaje z míšeňského porcelánu, když předtím zdvořile odmítla i sherry, neboť tvrdé alkoholické nápoje jsem se ani neodvážil nabídnout.

Rozhlížela se po stěnách mého salonu a přirozeně ji upoutaly erby nad krbem. Vysvětlil jsem jí, že je to památka na moje dávné předky a že jde o městské znaky královské kolonie Massachusetts, odkud moji prarodiče byli rovněž vypuzeni, ovšem vzpourou britských kolonií koncem osmnáctého století. Pravila: „Och! Naše rodiny mají tedy podobný osud!“ a poté jsem byl její, už předem připraven vyhovět jí, byť mě navštívila v jakékoliv záležitosti.

Šlo o dívčí orchestr, složený výhradně ze saxofonů. Věděl jsem již o tom kuriózu od její, jak pravila, kolegyně, jakési slečny Dolly, jež na mne, na rozdíl od komtesy Lomnické, zapůsobila dojmem značně nepříznivým. Hovořila sice kultivovaněji, než lze dnes od mladých dívek očekávat, měla však výrazně newyorský přízvuk, který prozrazoval, že Kanadānka není, ano, že je původem z těch, jež neváhám nazvat zrádci krále a britské říše.

Rozhovořili jsme se tedy o jejím saxofonovém orchestru. Musím podotknout, že nemám naprosto žádné předsudky vůči jakémukoliv hudebnímu žánru ani vůči muzikálním výstřednostem a že saxofony, pro svůj ladný tvar a podivný tón, patří k mým nástrojům oblíbeným. Jedním z nejvýzračnějších a nejkrásnějších kusů mé sbírky je zlatavý sopranino, pocházející z dílny samého Adolpha Saxe, konstruktéra onoho nástroje, a vyrobený podle údajů vyrytých na korpusu jeho firmou v roce 1843.

O ten vpravdě historický nástroj však komtese Lomnické nešlo a musím přiznat, že jsem pocítil jisté zklamání, když mi vysvětlila, že jejich hudební těleso postrádá nástroj ladění C, zvaný kdysi Melody, a že od zmíněné americké kolegyně se dozvěděla, že já jej vlastním. Ví prý sice, že jsem kolegyni její žádost původně odmítl, ona však by se mi osobně zaručila, že

můj C-Melody bude chovat jako oko v hlavě a osobně mi jej po koncertě vrátí.

Pravda je, že komtesina mluva, její vytříbené chování i její argumenty mne obměkčily a já odpověděl, že C-Melody je skutečně součástí mé sbírky, jde o nástroj firmy Eppelsheim-Konus z Mnichova, vyrobený v posledním roce minulého století. Okouzlen osobností té mladé dámy, otázal jsem se jí, zda by si nechtěla nástroj vyzkoušet. Odpověděla, že je to ode mne velmi laskavé a ráda mé nabídky využije.

Odešel jsem tedy do výstavních místností, kde je moje sbírka umístěna, a vrátil jsem se se saxofonem zvaným C-Melody. Nikdy jsem jeho zvuk vlastně neslyšel, sám na žádný nástroj nehraji a těch několik přátel, jimž jsem své exponáty ukázal, rovněž nepatřilo mezi aktivní hudebníky.

Komtesa Lucie vzala ode mne saxofon, přehrála na něm několik cvičných pasáží a poté počala hrát skladbu *Úžasná milost*, již jsem poznal, neboť ji na stálém repertoáru mají různé nábožensky orientované rádiostanice, které s mým svolením poslouchá můj šofér Jack ve voze.

Zíral jsem na komtesino štíhlé tělo v krásných hedvábných šatech, na půvabné paže, v nichž saxofon jakoby zářil leskem a jasmem, na prstíky zručně tisknoucí klapky, na její ušlechtilou tvář, která námahou spojenou s ovládnutím dechových nástrojů mírně zrůžověla, a třebaže hudební sluch nemám, tón saxofonu velmi estetického tvaru v jejích něžných rukou mi najednou připadal vskutku líbezný.

Když ustala a usmála se na mě, v návalu nadšení jsem jí přislíbil, že jí tedy nástroj zapůjčím, a pozval jsem ji i členky jejího souboru na prohlídku své sbírky. Neušlo mi, jak komtesa Lucie těká očima po těch několika exemplářích, jež mám přímo v salóne, jako je clavicytherium vyrobené před rokem 1500 v jižním Německu anebo překrásně cizelovaný lesní roh, údajně použitý při premiéře Beethovenovy Deváté symfonie. Vyzval jsem ji proto, aby si šla se mnou sbírku prohlédnout, ona se však omluvila s tím, že bohužel musí spěchat na zkoušku Chopinovy klavírní polonézy, neboť ji má zahrát na prvním školním koncertě podzimní sezóny

Královské hudební konzervatoře. Jménem ostatních členek saxofonového orchestru přijala však pozvání k prohlídce svých exponátů při společné návštěvě nazítří.

Tím začala neslavná, a bohužel tragická historie subkontrabassaxofonu.

Byl čtvrtek večer, na počátku indiánského léta, dostavily se všechny, a s výjimkou jediné, všechny v sukních. Výjimkou byla nejméně pohledná a artikulovaná, zato však velmi výřečná, obtloustlá černá Pemeela.

Překvapilo mě, že tato tělnatá dívka hraje v orchestru na dva nástroje nejvyššího ladění, a velice jsem užasl zjištěním, že naproti tomu subtilní komtesa Lomnická na dva nejhlubší, bas a kontrabas. Co říkám užasl: pobouřilo mě to, neboť jsem si její elegantní zjev a vybrané chování v první chvíli nedokázal spojit s nástroji, jež jsou, vzhledem k svým rozměrům, poněkud monstrózní. Brzo jsem si však připomněl velice předimenzované tuby, jimž Richard Wagner přisoudil důležité party v orchestraci *Prstenu Niebelungů*, a paradox něžné dívky a kontrabassaxofonu, který ji o dobrou hlavu převyšoval, mi přestal vadit.

Usedli jsme do křesel, John přinesl nápoje, čaj pro komtesu Lucii, burgundské víno pro slečnu Lindu, hrající ve skupině na tenorsaxofon, a pro slečnu Pearl, jež, dozvěděl jsem se, doplňuje obsazení barytonsaxofonem a pořizuje pro skupinu také speciální aranžmá. Slečna Dolly, altsaxofonistka, musím objektivně přiznat, velice krásná, ačkoliv telefonická konverzace s ní mě naplnila značnou nechutí, si objednala sherry a – což mě nepřekvapilo – obtloustlá Pemeela, jež věru dělala čest svému negramotně zdeformovanému jménu, komentovala svou objednávku poznámkou, při níž jsem se doslova otrásl.

„Dyž je to zadarmo, tak tvrdej! Dejte mi, pane vrchní, bourbon, ale jediné Divokýho krocana, na skále!“

Na počátku návštěvy mě zamrzelo, když mi slečna Lomnická sdělila, že Melody saxofon už mezitím získaly. Půjčil jim jej prý podomek z konzervatoře, jenž naň kdysi hrával, a nebudou mne tedy obtěžovat. Zamrzelo mne to, protože jsem se mezitím zamiloval do představy, jak komtesu uvidím při hře na nástroj toho lahodného tónu, který jsem předtím neslyšel. A jak mne to zklamalo, neobezřetně jsem nabídl, že když tedy C-Melody už mají, půjčím jí náhradou svoje Saxovo sopranino.

„Och! Jste velmi laskav, pane Montcarne,“ pravila, jak už jsem to od ní znal, a připomnělo mi to hrdinky konverzačních her restauračního období, zároveň jsem si však povšiml, že přitom pohlédla na tlustou Pemeelu a rychle dodala:

„Nebudete však nic namítat, když naň bude hrát Dolly? Víte, nátisk kontrbasu je tak pronikavě jiný než nátisk sopranina, a patrně by mi to dělalo potíže!“

„Jak to Dolly? Dyť na sopranino hraju já!“ vykřikla tělnatá Pemeela, vyskočila z křesla a komtesa Lucie ji grációzně okřikla:

„Prosím, Pemeelo, teď mlč! Potom ti to vysvětlím!“

Pemeela usedla, ale byla velmi zamračená.

Bojoval jsem těžký vnitřní boj. Na jedné straně se mi ulevilo, že můj vzácný nástroj nebude brát do úst ta černoška, na druhé jsem se jen těžce smířoval s představou, že jej použije mladá žena z rodu tradičních nepřátel mé rodiny, a já jej neuvídím v rozkošných rtících komtesy Lomnické. Ta však se svůdnou naléhavostí pravila:

„Vidíte, prosím, že vám to nebude vadit? Přeladit se z altového nátisku na sopraninový nebude tak nesnadné a Dolly umí hrát opravdu virtuózně! Vidíte, že svolíte, pane Montcarne?“

Nemohl jsem odmítnout. V té chvíli rozhodně ne. Později bych si svůj slib možná rozmyslel, jenomže došlo k nepředvídanému sdělení, po němž se mi sevřelo srdce úzkostí.

Rozproudila se konverzace na námět jediného zbývajícího nástroje, jež orchestr postrádal a na nějž si, jakožto hráčka na basová ladění, činila nárok komtesa Lomnická. Šlo o subkontrabassaxofon a černá Pemeela s obvyklou vulgaritou oslovila komtesu Lucii tak, že se to zdráhám říct, ale budiž:

„Hele, komteso, dyť si na tom goliášu uděláš pruh!“

Nekomentoval jsem to, cítil jsem nechuť vůbec se zaplétat do konverzace s tou osobou, ale když komtesa Lomnická podotkla, jak týž muž, jenž jim zapůjčil C-Melody, jim prozradil, že nástroj chybějící jejich skupině do úplnosti, o jehož existenci už začaly pochybovat, vlastní pan Lincoln Brown zde v Torontu, a že všech pět členek souboru hodlá pana Lincolna Browna navštívit v jeho lesní vile na Blue Mountain a tam i jeho požádat o zapůjčení jeho subkontrabassaxofonu, obešla mě hrůza.

Rychle jsem prohlásil, že pana Browna znám a vím o jeho nástroji, ale protože v mé sbírce rovněž schází, nabídl jsem mu zaň osmdesát tisíc dolarů, on však mou nabídku přesto odmítl.

Promluvila opět vulgární černoška, a to se o mne pokusily mráskoty:

„No, pane Montcarn,“ pravila, „my ho třeba přemluvíme něčím lepším, než sou prachy. Jedem tam zejtra vodpoledne.“

Vylétlo ze mne:

„Na letní sídlo pana Browna?“

„Jo,“ pravila ta osoba. „Chcem ho vo ten jeho poklad pumpnout. A myslíte, že dyž vám teda řek ne, že my nemáme šanci? Mrkněte se laskavě na komtesu, anebo támhle na Dolly McGuireovou. Taková sexbomba se hned tak nevidí a taky nám hlavně kvůli nim dvěma, i dyž my vostatní taky nejsme žádný bledule, říkaj Sexband.“

Jak jsem se zhrozil, lze vyjádřit pouze starým latinským *verba mihi desunt!* Nezděsila mě však tolik hrubá ordinérnost informace, nýbrž něco jiného.

„Omluvte mě, prosím, dámy,“ řekl jsem a skoro mi selhal hlas. „Málem jsem zapomněl, že jsem měl už před půlhodinou vyřídit důležitý telefonní hovor!“

Odběhl jsem do své pracovny, tam jsem klesl do křesla a roztrásla mne zimnice. Hrůza mne jímala tak, že se mi tmělo před očima.

Po chvíli jsem se přece jen vzmužil a vytočil jsem číslo. Nebylo obsazeno, slyšel jsem ohlašovací tón, telefon vyzváněl a vyzváněl, po sedmé, po osmé, čekal jsem, teprve po dvacátém zazvonění jsem se vzdal a vrátil se ke svým návštěvnicím.

Jenže dívky, komtesa Lomnická, její artikulovaná konverzace, nesporný půvab alespoň tří z nich, to vše mne přestalo zajímat. Nemohl jsem zvládnout leknutí. Patrně už vyjel na cestu! A ony zítra k večeru budou v Brownově lesní vile!

Komtesa Lomnická nejspíš vycítila, že jsem po telefonním rozhovoru v pracovně – nevěděla, že se neuskutečnil – duchem nepřítomen a pod jejím vlivem se konečně dívky zvedly a rozloučily se. V rozčilení jsem přislíbil, že v neděli ráno přijedu do Collingwoodu a přivezu slečně McGuireové svoje Saxovo sopranino, a kvapně jsem dívky vyprovodil z domu.

Srdce mi bušilo.

Ten večer dlouho do noci jsem seděl v pracovně a v deseti-minutových intervalech vytáčel číslo. Nic. Nade vši pochybnost se už vydal na cestu! A s hrůzou jsem si uvědomil, že jsem opomenul důležitou okolnost. Schůzku jsme umluvili na sobotu dopoledne – ne před tím, než se vydá za svým posláním – až mi dá zprávu, kde se ubytoval.

Byla to kardinální chyba!

Sklíčen obavami, pro něž mi chyběla slova, třebaže mi jinak nikdy nedělalo potíže verbalizovat vlastní myšlenky a pocity, odjel jsem v pátek ráno na Blue Mountain, ubytoval jsem se v hotelu stejného jména a celé odpoledne jsem tam hrál biliár. Zprvu sám, neboť zatím nikdo nepřišel, přičemž jsem si z baru v pravidelných intervalech objednával těžké nápoje, které jsem ihned vyléval do klosetu. Kolem páté se objevili první účastníci banketu, většinou lepší a zaujatější hráči kulečnicku, než jsem já sám, a s nimi jsem pak trávil čas až do večerního koktejlu.

V šest hodin měl koktejl začít, a v sedm banquet. Čekalo se však, až přijde Brown. Nepřišel. Předseda mu několikrát volal, ale nikdo nezvedal telefon. Když čekání trvalo až do osmi hodin, zamrazilo mne, neboť mne napadlo, zda se něco nestalo.

Mrazení, ano, tísnivá úzkost mne ten večer už neopustily. Byl jsem mezi posledními, kteří po banquetu vydrželi v baru až do pozdních hodin pátečního večera, vlastně do ranních hodin té osudné soboty.

KAPITOLA SEDMÁ

v níž inspektor Sinclair nalezne v letním sídle pana Lincoln Browna kuriózní zbraň a s hrůzou zjistí, kdo tam den předtím byl

Zavražděný pevně svíral v ruce Derringer Phila, ráže 22, s vyraženým datem 1815 a s dvěma hlavními umístěnými nad sebou. Viděl jsem takovou zbraň leda v muzeu. Zkonstruoval ji tehdy slavný výrobce soubojových pistolí Henry Derringer z Filadelfie už někdy kolem roku 1810. Na Akademii se o ní profesor pouze zmínil jako o takzvané „skryté“ zbrani, která patřila k výzbroji zejména falešných hráčů na mississippských parnicích a nosila se v kapse. Ve dvou kapsách, v každé jedna. Pro svou mrňavost se dobře schovala. Kromě ní měl každý takový gentleman ještě velkorážnou pistoli, zavěšenou řádně u pasu.

Byla to kuriózní zbraň; v době ovládané představou příručního kanónu Magnum skoro hračka. Ale zavražděný vypálil z obou hlavní, ještě než mu vrah zlomil krk. To mu nemohlo dát moc práce, protože pan Lincoln Brown byl vetřák, jehož hrdlo by jen trochu udělaný pořizek obejmul prsty jedné ruky.

Podíval jsem se po směru nebožtíkových nohou, natažených rovně na podlaze, a v portrétu Counta Basieho nad krbem jsem spatřil nepatrný otvor, přímo mezi Basieho očima. Pokynul jsem beze slov Bullockovi, Bullock přistoupil k portrétu a klíšťkami zhotovenými pro takový účel bez potíží vytáhl drobný projektil.

„Hodně nízká razance, pane inspektore,“ ukázal mi kulku. „Ani se do dřeva za obrazem pořádně nezaryla. Bůhví jak dlouho to leželo někde v šupleti. A tady v lese je vlhko.“

Syn mrtvého, který nám vraždu ohlásil půl hodiny po poledni, stál vedle mě. Bylo pět minut před druhou.

Zeptal jsem se:

„Ničeho jste se nedotýkal? S ničím jste nehýbal?“

Lincoln Brown junior zavrtěl hlavou:

„Jenom telefonu. Sotva jsem uviděl, co se otci stalo, zavola jsem vám.“

Otočil jsem se zpět k zavražděnému a pohledem jsem přelétl interiér chaty, nebo čemu mladý Brown v telefonu říkal cha-ta. Ve skutečnosti to bylo letní sídlo, vystavěné z cedrového dřeva v příjemně luxusním stylu pozdního kanadského viktoriánství. Vídával jsem takové konstrukce u jezera, kam jsem jako kluk jezdil s rodiči na otcovu dovolenou. Tehdy ještě Kanada neměli ve zvyku táhnout každoročně jako sněžní ptáci na jih, na Floridu, na Bahamy, na Barbados a kam všude dnes jezdí vyhnout se kanadské zimě. My jsme se zimě nevyhýbali a v létě nám stačily tři neděle u některého z jezer, jimiž je Kanada tak štědře obdařena.

Místnost zalévalo slunce, vnikalo dovnitř panoramatickým oknem, za ním bylo vidět lesní průsek, odhalující škvírou mezi stromy břeh jezerního zálivu dole. Paprsky dopadaly na psací stůl, očividnou moderní kopii koloniálního stylu. Na stěně nad ním vévodil pokoji portrét velice hezké černošské dámy s ple-tí, jaké se kdysi říkalo „jasně žlutá“. Rysy obličeje se výrazně zračily ve tváři jejího syna, pozbyly však negroidní charakter, zřejmě postupným ředěním západoafrické krve krví jižních majitelů, kteří prarodiče mladého pana Lincolna Browna vlast-nili. Pan Brown vypadal jako velice pohledný Mexičan, mezi jehož předky byli nejen Španělé, ale také Indiáni a možná i potomci sira Francise Draka.

Pohlédl jsem na něho tázavě a on přikývl:

„Matka. Od té doby, co náhle zemřela, šlo to s otcem z kopce.“

„Příčina smrti?“

„Mozková mrtvice,“ Brown si prsty vytřel z oka slzu. Slzu jsem nezaznamenal.

Žena na portrétu se dotýkala ladnou rukou hrudi a na prstě měla prsten s velikým modrým kamenem orámovaným brili-

anty. Karáty jsem si netroufal odhadnout, ale za míň než za třicet tisíc se takový šperk patrně koupit nedá.

Rozhlížel jsem se po místnosti, kde se nad mrtvým skláněl starý doktor Jenkins. U severní stěny byl bar, za ním slušná zásoba lahví. Porůznu stála po pokoji kožená křesla, kávový stůlek s mozaikovou svrchní deskou ležel převržený na zemi. Všechny zásuvky psacího stolu někdo vytahal a obsah vysypal na podlahu. Obrazy ten někdo strhal ze stěn, jak za nimi hledal sejf.

Na schodech se objevila seržantka Shirley Bullocková.

„V prvním poschodí je podobný nepořádek jako tady,“ řekla. „Myslíte že – loupežná vražda, pane inspektore?“

Nechal jsem to bez odpovědi a obrátil jsem se na jejího tchána. Doktor Jenkins skončil ohledání mrtvoly a já jsem pokynul Bullockovi. Přiklekl si k mrtvole a pustil se do práce.

„Nevypadá to na velký zápas,“ pravil doktor. „Na viditelných částech těla nejsou oděrky. Vaz starému pánovi praskl, na to nebylo potřeba moc síly.“

„Pan Brown na vraha vystřelil z obou hlavních,“ řekl jsem. „Zřejmě ho nezasáhl, musela by tu být kolem krev.“

Těkal jsem očima po koberci z kůže ledního medvěda.

„Musíme najít druhou kuli.“

Práce na pár minut, pomyslel jsem si. Drobný projektil se možná do stěn obložených mahagonem ani nezaryl. Bude ležet někde na zemi.

Pohlédl jsem na elévy Deidre Dupuisovou a Henryho Cotta, oba čerstvé absolventy Akademie, a vzdychl jsem. Skončili prohlídku stěn a v pátrání po projektilu pokračovali nyní na kolenou. Obrátil jsem se na Browna.

„Potřebuju vědět, co jste dělal v pátek odpoledne a večer.“

Chvilí uvažoval. Vzpomíná, co dělal, nebo přemýšlí, co říct? Poznal jsem hodně lidí v podobném dilematu. Ale Brown si buď brzy vzpomněl, nebo si všechno brzy promyslel.

Anebo už to měl promyšleno. Řekl:

„Odpoledne mě napadlo, že bych měl navštívit otce, když – je teď na chatě sám. Zavolał jsem mu asi ve čtyři, ale řekl, že nemá čas, má něco důležitého, abych přijel v sobotu – kolem poledne.“

„A pak?“

„Pak jsem se doma díval na fotbal v televizi. To bylo večer, Buffalo hrálo s New Yorkem. Asi v deset jsem se šel navečeřet do baru Medový měsíc a kolem jedenácté jsem se vrátil domů a šel jsem spát.“

Asi mluví pravdu, protože tohle půjde ověřit. Zeptal jsem se:

„Jezdil jste otce navštěvovat často?“

Zaváhal a setřel si novou suchou slzu.

„Ne tak často, jak bych byl měl. Ale pokud jsem – vyšetřil čas –“

„Kdy vlastně zemřela vaše matka?“

„Pátého dubna se ráno nevzbudila. Nikdo jsme to nečekali.“ Odmlčel se. „Proto jsem ho chtěl navštívit dnes. Chtěl jsem – trochu mu zvednout náladu. Strašně těžce nesl matčinu smrt.“

Hm. Na velkém Steinwayi v rohu pokoje ležel pozlacený tenorsaxofon. Věděl jsem, že stařeček býval v dávné době swingu dosti známý hráč, krátký čas snad dokonce s kapelou Counta Basieho, což by ho řadilo mezi jazzovou aristokracii. Ale pokud jsem si pamatoval historii muziky, kterou jsem jako mladík ještě zastihl v posledním rozkvětu, Brown z jazzové scény náhle zmizel.

Obrátil jsem se znovu na jeho syna. Zřejmě nechtěl pokoušet pravděpodobnost a přestal si utírat slzy.

„Váš otec byl slavný saxofonista, že ano?“

„Známý,“ pravil Brown. „Před mnoha lety.“

Mlčky jsem dál bloudil očima po místnosti. Členové mého týmu pilně hledali nezvěstný projektil. Přidala se k nim seržantka Bullocková a probírala obsah zásuvek psacího stolu, který se válel po zemi.

Někdejší saxofonista si sotva mohl dovolit takovéhle letní sídlo. Jenomže prsten na portrétu jeho manželky vypovídal dost jasně. Žena s takovou ozdobou ruky si dřevěný zámeček dopřát jistě mohla. Nebude nic neskutného zjistit proč.

„Vy jste jediný syn?“ obrátil jsem se na Browna.

„Ano.“

„Sestry nemáte?“

Zavrtěl hlavou.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.